

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTA SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Biblioteca Centrală
Regională
Huașnicara-Deva

Nr. 12 (200)

Anul VIII
21 martie 1959

PRIMĂVARA
ÎN BARAGAN

Fotografie de
M. SĂGEATĂ

(Fotoreportajul în
pag. 2-3-4)

FOTOCRONICA

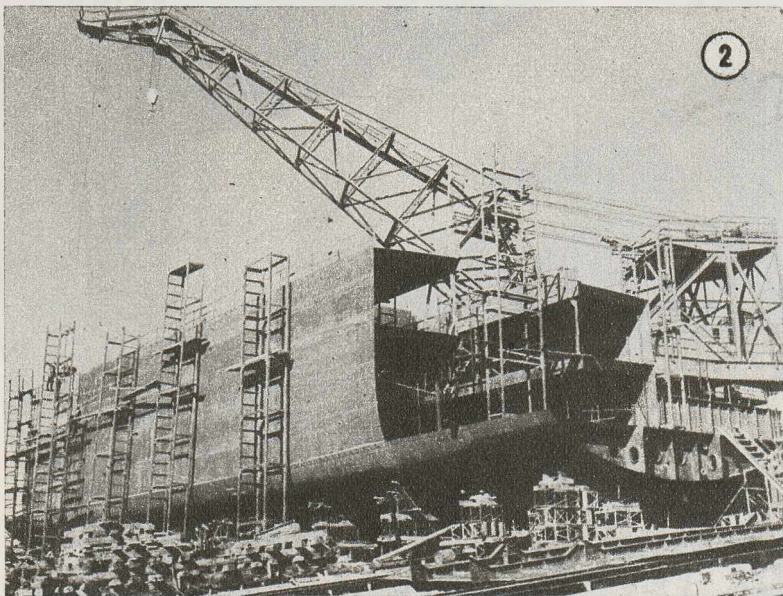
- Ministerul Învățământului și Culturii și Uniunea Tineretului Muncitor organizează în cinstea celui de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Viena și în cinstea celei de-a 15-a aniversări a eliberării patriei noastre o trecere în revistă a tinerilor soliști vocali, instrumentiști și de balet.

- Săptămîna trecută a fost terminată colectivizarea agriculturii în raionul Gura Jiului din regiunea Craiova. În cele 15 comune ale raionului, peste 17.000 de familii de țărani muncitori, uniți în 32 gospodării agricole colective, lucrează în comun cca 50.000 ha de teren.

- Președintele Marii Adunări Naționale a R.P.R. a dat un decret în care stabilește data de 17 mai 1959 pentru alegerea unor deputați în Marea Adunare Națională în circumscripțiile electorale Bicaș, Alexandria, Atelierele C.F.R. "16 Februarie"-Cluj, întrucît aceste locuri au rămas vacante.

- Luni 16 martie la orele 13,55 a început încălzirea melanjorului Combinatului Siderurgic-Hunedoara. Melanjorul va alimenta cuptoarele noii oțelării cu fontă lichidă la o temperatură ridicată.

- Săptămîna trecută a sosit în Capitală o delegație economică franceză condusă de Jean Deciry din Ministerul Afacerilor Externe al Franței. Delegația duce tratative în vederea stabilirii, în cadrul acordului în vigoare, volumului schimbului de mărfuri pe anul 1959 între Franța și R.P.Romînă (fotografia 1).

- Duminică noaptea, colectivul de muncitori, tehnicieni și ingineri ai noii fabrici de superfosfați de la Năvodari a dat prima șarjă de îngrășăminte fosfatice.

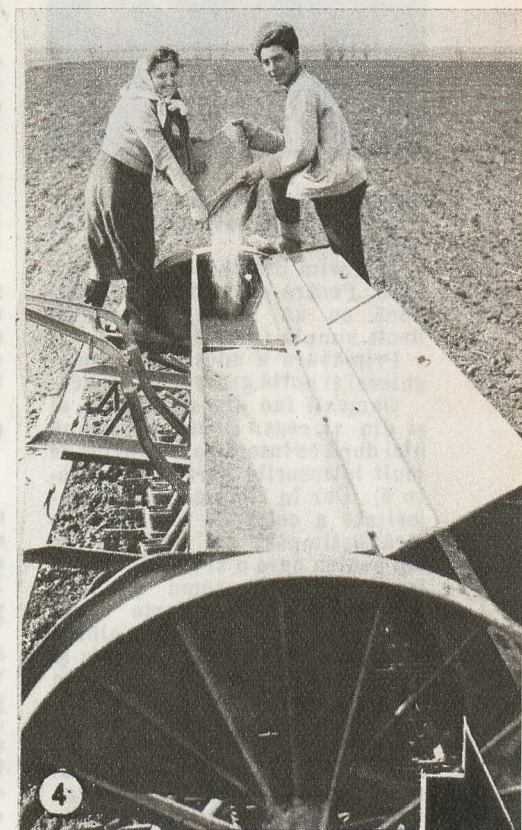
- În centrul universitar Tg.Mureș a avut loc în zilele de 10 și 11 martie adunarea studenților și cadrelor didactice consacrată dezbaterii hotărîrilor celei de-a II-a Conferințe pe țară a U.A.S.R.

- La Șantierul naval din Galați avansează lucrările de construire a unor nave de mare tonaj, printre care se numără: cargoul de 4.500 tone (foto 2), motonave de 2.000 tone și remorchere de 1.200 C.P.

FLACĂRII

Primăvara în BĂRĂGAN

In diminețile acestei primăveri, încă de la cel de-al treilea cîntat al cocoșilor, cînd soarele nici n-are de gînd să răsară, satele Bărăganului rămîn fără bărași. Bătălia pentru recoltă mănîti scoală pe oameni cu noaptea-n cap. Nevestele rămase acasă, lîngă copii, îi mîngîie pe mici care, harnici ca și tătăl lor, s-au trezit din somn la șapte.

— De ce n-ai mai făcut nani, niule?

— Pentru că sînt fecior de tractorist. Și tăticu' s-a dus de mult însămînțat (foto 1).

pasărea cu inima de oțel și doi feciori care s-au cunoscut întîmplător

Într-adevăr, în aceste zile, tătăl său, Dumitru Chirea ca și ceilalți tractoriști, se urcă pe un

COPERTA NOASTRĂ:
Și acesta este un semn al primăverii la G. A. S. Dragalina.

plăvan de fier, dis-de-dimineată și face marș spre ogoarele Bărăganului, muncînd de zor pentru ca porumbul să crească... Dunăre.

E drept că băiatul e nițel supărat, fiindcă tat-su nu l-a luat și pe el să vadă pasărea cu inima de oțel care zboară deasupra Bărăganului, de la capătul satului și pînă la marginea cerului, pasărea care împrăștie pe ogoare nenumărate miliarde de bobite (îngrășăminte chimice) pentru ca la toamnă hambarele, cît vor fi ele de mari, să geamă de greutatea roadelor. Prietenii tătălui lui, inora nici nu le-a crescut tului sub nas, sînt peste măsură de bucuroși de sosirea pasării de oțel și-i urează, salutînd-o cu căciulile întinse spre ea, bun sosit și spor la muncă (foto 2).

Alături de tătăl lui, zîmbind primăverii și tinereții, lucrează un flăcău care în viață nu se supără decît pentru un singur lucru. Să spună dumnealui:

— Mor de supărare cînd brazda trasă cu tractorul nu-i dreaptă ca lumînarea.

Radu Bursuc, așa-i spune flăcăului, numai astfel de brazde

trage. Ca bradul. Ca lumînarea (foto 3).

Acum, cînd pămîntul Bărăganului este frămîntat de la o zare la alta, au venit aici și cîțiva tineri de la școlile agricole. Fac practică. Doi dintre ei (foto 4) lucrează pe aceeași semănătoare. El: Zamfir Preda de la Școala agricolă Lehliu. Ea: Aneta Florea de la Școala agricolă Călărași. Muncesc foarte frumos. Ni s-a părut că el, tînărul, e un pic îndrăgostit... Trecînd peste indiscreție, i-am zis:

— Dumneata ești nițel amorezat.

— Da, sînt amorezat de primăvară.

Treaba lui. De primăvară sau de fată, n-are importanță...

O femeie vrea 15.000 curci, iar un om 70% somn în natură

E drept că bobocii se numără toamna. Sînt și excepții. Se numără și primăvara. Așa ne spune tovarășa Marian de la ferma de păsări a gospodăriei agricole de stat „Partizantul“.

— Prin mîna mea vor trece 15.000 ouă de curcă. Le cercetez

6

Îndeaproape pe fiecare. Curînd trebuie să am tot atîția pui de curcă.

Îi dorim din toată inima să-i aibă. Pentru că varza tot îi mai bună cu un piept de curcan decît simplă (foto 5).

Primăvara a adus soare mult, ghiocei și poftă grozavă de muncă.

Oamenii fac din săptămîna, zi și din zi, ceas. Ei nu au odihnă nici după ce înserarea a cuprins de mult întînsurile Bărăganului (foto 6). Dar în timp ce marea majoritate a celor de aci muncesc fără astîmpăr, am găsit și un om pentru care o zi de primăvară înseamnă 70% somn și 30% muncă. Îl cheamă Marin Octavian și trage la somn ca albina la floarea de salcîm. E voinic și nu-i place să doarmă acasă în pat, ci la gospodărie, în natură. Se spune că Ioana, care-i mulgătoare fruntașă, nu poate suferi om certat cu hărnicia. De aceea, într-o zi cînd, vrînd să stringă niște paie, a dat de Marin la poalele șirei, era cît pe-aci să-l ia în furcă:

— Scoală, Marine, că era să te confund cu paiele! (foto 7)...

O ședință, un carnet și o seară de petrecere

La G.A.S. din Dragalina au crescut mulți tineri. Conducerea gospodăriei și organizația de partid se mîndresc cu ei. În campaniile agricole din ultimii ani, ea și în această primăvară, ei s-au numărat printre fruntașii

gospodăriei. Rîndurile organizației lor de tineret se întăresc cu cei mai harnici dintre ei. De curînd, în cadrul unei adunări generale, cînd Teodorei Vișan i s-a înmînat carnetul de U.T.M., ei au felicitat-o.

— Să-l porți, Teodoro, cu cinste ca să ne mîndrim cu tine! (foto 8).

Cu tot zorul primăverii, tineretea trebuie să-și găsească și clipe de petrecere. Așa că, după ce ai tras brazdă ca luminarea și-ai culcat boabele în pămînt, te aduni cu prietenii la colțul roșu și zici din gură un cîntec la care îți ține isonul cu chitara Marin Burcea, aviatorul care și-a împrăștiat pe ogoare îngrășăminte chimice (foto 9).

Și mîine, dis-de-dimineață, cînd soarele nici n-are de gînd să răsară, pornești din nou spre cîmpia pe care n-o poți cuprinde cu ochii și continui marea bătație a recoltelor.

Un om care a învățat ingineria, e pedagog

La puțină vreme după ce ai sosit pe tarla, la kilometrul 111 se ivește un om (foto 10). Din zori și pînă-n noapte stă pe cîmp. E îndrăgostit de oameni și de pămînt. E exigent peste măsură. Vrea nu numai lucru bun, ci și frumos. Pe tractoriști, pe cei vrednici îi iubește ca pe proprii lui copii. Se interesează îndeaproape de întreaga lor viață. Că vrea să-i vadă oameni. Oameni întregi! Cînd se întîmplă ca unul dintre ei să facă vreo greșală, îl dojenește ca un părinte.

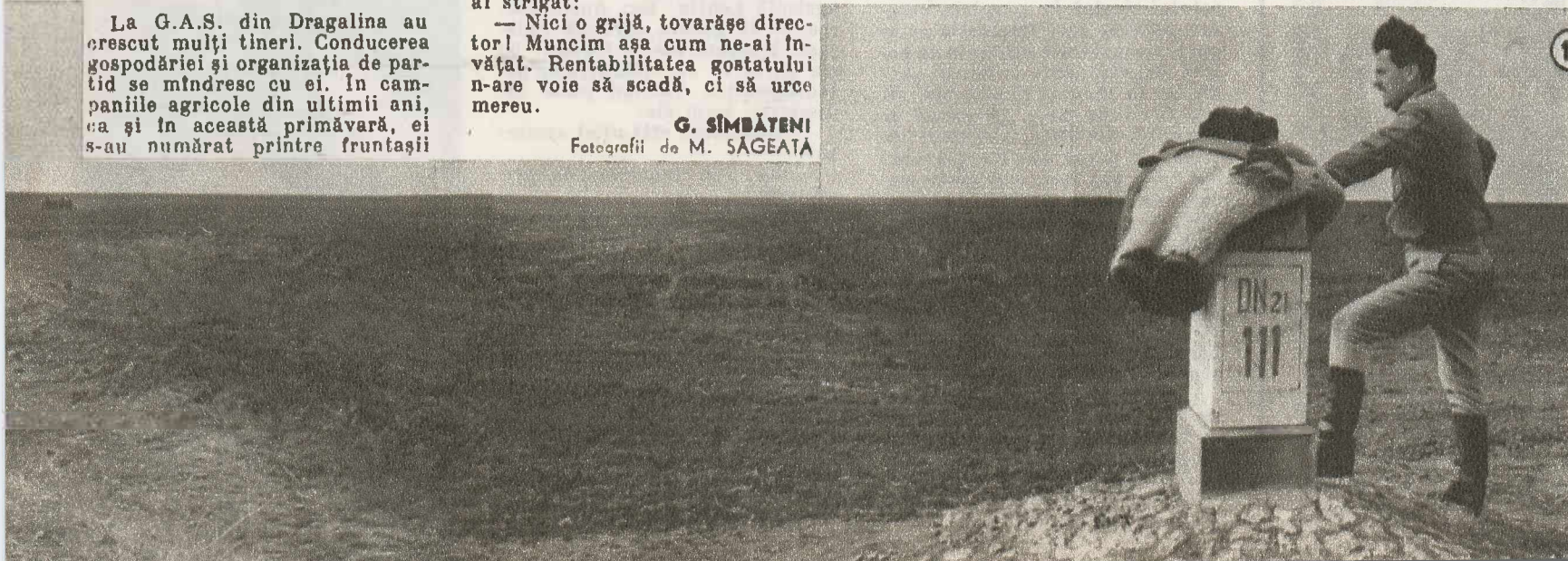
Omul care stă toată ziua pe cîmp cu ei, e inginer. E comunist. E directorul gospodăriei. Îl cheamă Triță Făniță.

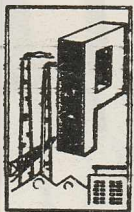
Dimineața, cînd l-ai zărit pe omul acesta la kilometrul 111, te-am auzit, tractoristule, cum ai strigat:

— Nici o grijă, tovarășe director! Muncim așa cum ne-ai învățat. Rentabilitatea gostatului n-are voie să scadă, ci să urce mereu.

G. SÎMBĂȚENI

Fotografii de M. SĂGEATĂ

rivită din afară, cu ochi indiferent, Reșița pare o cetate cu turle reci, sobră ca o dizertație de matematică, avînd chiar în cele mai strălimpezi zile ale anului un cer de

poezie bacoviană. Monotonia aceasta este, însă, numai iluzia unui ochi șablon, neperspicace.

La Reșița, niciodată n-ai să întâlnești un fir de iarbă verde, nici un ghiocel ca laptele, nici o zăpadă imaculată, nici o vrăbie în culoarea penelor sale. Cuptoarele combinatului, după ce trec metalul prin purgatoriu, pictează cerul și împrejurimile cu funingine. Și, cu toate acestea, nicăieri primăvara nu a năvălit atât de exuberantă ca aici.

Tineretea oțelului și a fontei a căpătat — în urma chemării tinerilor de aici către tinerii metalurgiști din întreaga țară — profilul unei bătălii legendare în care semnele victoriei pentru realizarea unei economii de aproape 20.000.000 de lei s-au în-crustat cu litere de aur pe frontispiciul cetății de foc.

Tineretea n-are sfîrșit

Tinerii de la oțelăria Martin sînt de un optimism molipsitor. Clocotul oțelului în cuptor și îmbrățișarea uriașului lingou de către macara sînt privite de ei cu grija și pasiunea omului care vede în oțel suiful patriei pe cele mai moderne schele ale civilizației. Vasile Mocea, prim-topitor la cuptorul 4, îi strigă:

— Zmăilor, veniți la neica!

Cinci vlăjgani, cu mîncile de la cămăși suflecate, îl înconjoară.

— Aici ni-s, șefule.

— În cite ceasuri am elaborat noi, anul trecut, o șarjă?

— În șapte, nea Vasile.

— Asta o fo' rău. Da' amu?

— În cinci, nea Vasile.

— Asta-i fain. Da' merem o' nu merem mai departe?

— Merem, nea Vasile. Că ni-s tineri. Că tineretea n-are sfîrșit.

— Amu avem 6,80 tone pe metru pătrat de vatră-cuptor și zi calendaristică. Îi fain. Da' facem mai mult?

Un puști îl îmbrățișează pe Vasile Mocea, zvîrlind șapca pînă în slăvile macaralei și strigă:

— Facem, nea Vasile!

TINERII DIN CETATEA de FOC

Și la cuptorul 5 lucrează „zmei” care se lău la trîntă cu oțelul.

Reportaj de George CIUDAN

oțelărie: 7,30 tone pe metru pătrat de vatră-cuptor și zi calendaristică.

M-am dus să-l revăd pe Mocea.

— Zice lumea c-ai făcut minuni.

— Vorbe, tovarășe. S-au ținut zmăii mei de cuvînt. Atîta tot.

Preludiu la marea victorie reșițeană

La Reșița, primăvara a sosit în toamna lui '58 și în februarie

Fotografii de S. STEINER

'59. Adică după plenara partidului, din noiembrie anul trecut și de curînd, cînd ei, tinerii reșițeni, au chemat întreg tineretul muncitor al patriei să dea lupta pentru cît mai multe economii. Așa-mi spune Petre Constantin, secretarul organizației U.T.M. de la laminare linia mijlocie.

Tinerii laminariști au hotărît, ca, prin reducerea consumului specific, laminări la toleranțe negative etc., să realizeze o economie de 3.730.000 lei.

Aflu însă că Bărbăcioru, un tînăr comunist, șeful brigăzii, a avut mare necaz cu vreo doi-trei oameni. Într-o zi, i-a și spus-o lui Moise Fierăriță:

— Mă, tu mă scoți din fire...

L-a pus apoi în ochii brigăzii. Cînd Fierăriță a fost prins în flagrant delict, un tînăr l-a apucat de umăr:

— De ce îți bați joc de noi, mă? Noi ținem la oțel ca la ochii din cap și tu îl prăpădești.

— Păi să-mi frig slana.

— Frige-o la cuptor!

— Da' ce, se face gaură în cer pentru o bucată de oțel?

— Nu se face, dar lovești în angajamentul nostru cu economiile, păcătoșule.

După ce brigada l-a dezvățat pe Fierăriță să mai sacrifice oțel special pentru a-și frig pe ei slănina, a hotărît să înceapă

Cel ce frămîntă oțelul, de data asta bat sub picioare o horă bă-nățeană.

1. Constantin Moraru, prim-topitor — schimbul doi — la cuptorul nr. 4 și Ion Mitrescu, șeful brigăzii de tineret.
2. Prim-topitorul Vasile Mocea.
3. Florea Bălan.
4. Dumitru Loghin.
5. Cicerone Manolache.
6. Dumitru Capră.
7. Ion Lăințgher.
8. Ana Croitoru, bobinatoare, izolează legăturile bobinelor de la un motor compresor de 45 m³.

bătălia nemaicunoscută în istoricul liniei mijlocii de la laminare. La începutul unui schimb de noapte, în februarie, Bărbăcioaru a adunat brigada:

— Băieți, în noaptea asta încercăm o mare biruință. Laminăm fier rotund de 60 mm. Norma o știți: 84 de tone. Dacă trecem peste 110 tone, sîntem cineva.

Un tînăr l-a apucat de braț:

— Nu ne cunoști, șefule. Facem mai mult.

Apoi nimeni n-a mai vorbit nimic. A început lupta. În miez de noapte, în miez de iarnă, din cămășile laminariștilor se ridicau spre cerul halei nori de aburi.

Dimineața, la sfîrșitul schimbului, vua toată Reșița: brigada de tineret de la linia mijlocie de la laminare, bătuse în acea noapte cel mai înalt record de cînd există combinatul: 121,4 tone pe schimb.

I-am spus lui Petre Constantin că de acest succes vulteste Reșița.

— E numai începutul victoriei tineretului în acțiunea pentru cele 20.000.000 lei economii!

Entuziasmul tineretului a molipsit întreaga cetate

La secția bandaje aflu că lingourile se taie nu numai cu strungul, ci și cu... capul. Pe chestia asta au fost și certuri.

Tînărul Popa Gheorghe i-a zis-o lui Anton Constantin:

— De ce faci, mă, pe deșteptul?

— Adică?

— Tu ai strung bun, de-aia ești deștept. Al meu e rablă.

— Tu n-ai cap.

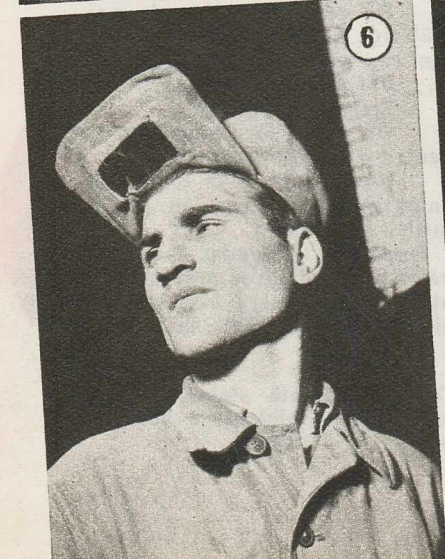
Atîta i-a trebuit. L-a apucat pe Anton de curea.

Chestiunea a ajuns în discuția adunării generale U.T.M. Gheorghe Popa s-a făcut de ciudă ca ardeiu!

— Cum, tovarăși, să-mi spună mie Anton Constantin că n-am cap? Tot pe mine mă criticați? Așa-i strungul nr.3: nu taie mai mult de șapte lingouri, chiar dacă se dărîmă cerul.

Horia Bălan, secretarul organizației de bază, l-a întrebat:

— Bine!... Zici că-i prost strungul nr. 3?

— N-am spus niciodată că e prost. E foarte prost.

Adunarea a hotărît ca la strungul nr. 3 să treacă Ion Santa.

După cîteva zile postul utemist de control anunța: „Cinste lui Ion Santa, care a tăiat la strungul nr. 3 zece lingouri”.

Gheorghe Popa a înlemnit. În pauza de prînz s-a ascuns. Pe urmă s-a dus la Horia Bălan.

— Horică, mă Horică...

— Ce vrei, mă?

— Nimic. Iartă-mă. Eu mi-s păcătოსul. Strungul nr. 3 fi fain. M-am legat ca un bolind de Anton. Iartă-mă.

— Mă Gheorghe, parc-ai fi o babă. Eu nu mi-s popă...

— Atunci mă duc la Anton să-i cer iertare.

— Treaba ta. Ești utemist... nu prunc de țită!

Cînd l-a zărit, Anton și-a zis: iară își caută asta nod în papură.

Dar cînd a auzit ce-a ieșit din gura lui Gheorghe, s-a muiat:

— Antoane, frate, ierți-mă tu? Și s-a repezit cu brațele deschise spre Anton. L-a îmbrățișat.

— Ce-i cu tine, Gheorghe?

— Numai tu poți să mă ierți.

Tu ai fost deștept — și eu minte tîrzie. Strungul nr. 3 e fain, n-are nici o hibă, dar am făcut eu pe nebunul. Era să lovesc angajamentul nostru cu economiile.

Costantin Anton, în loc să-i răspundă, l-a îmbrățișat...

Echipa de tamburași a ieșit din schimb și a trecut... la repetiție.

Fiindcă la bandaje nu mai gă-
sesc alte ... conflicte, plec mai
departe. La turnătoră de fontă
dau peste cei mai tineri munci-
tori: ucenicii care fac practică.

— Ce-i tat-tu, sffrlează?
— Președinte de colectivă.
— Și tat-tu?
— Tot la colectivă.
— Văd că frigeți cîrnați.
— Frigem. De ce să nu frigem?
Și mă-mbie să mă-nfrupt. La
început îi refuz. Unul îmi zice:
— Dumneavoastră sînteți ca
bunica: ea nu mîncă de dulce
miercurea și vinerea.

Iau o gură de cîrnați, că alt-
minteri am șansa să fiu socotit
un adept al misticismului!...

— Da' voi de ce trageți așa
de virtos la practică?

Pătru Oală, odrasla unui pre-
ședinte de colectivă mă ia cam
tare. Da-mi place:

— Păi, nu citiți ziarele?
— Nu.

— Rău. Noi sîntem tinerețea
tinereții de la Reșița. Avem anga-
jament aproape 20.000.000 lei.
Dacă stăm cu degetul în nas facem
utemeul de ris!...

**Despre cultură, despre o cămașă
de regină și despre cinci perechi de
ciorapi ai d-lui Auschnitt**

La Reșița, procesul de cultura-
lizare nu e un prunc nou-născut.
Acum oamenii din cetatea de foc,

Pare să fie vorba de o idilă.
Decorul: Casa de cultură.

Tinerii de la fabrica de motoare
electrice studiază schema de legă-
tură a statorului de la motorul
electric Diesel.

și mai cu osebire tinerii, trec la
însușirea unei culturi multila-
terale. De la rigla de calcul ajung
la clasicii romini și universali
și duc controverse despre eroii
din operele acestora. Cele aproape
60.000 de volume ale bibliotecii
Casei de cultură sînt răscolite
zilnic, după fiecare schimb, de sute
de tineri. Holul palatului Casei
de cultură, care are o activitate
prodigioasă, e încărcat cu peste
30 de diplome și mențiuni pentru
activitate culturală și artistică.
30 de tineri oțelari, laminoriști,
lăcătuși și electricieni, poeți și
prozatori, cîntă în după-amiaza
fiecărei vineri urcușul cetății de
foc pentru slăvirea patriei. Seara,
după repetițiile echipelor artis-
tice, fac o vizită la garderoba
Casei de cultură a combinatului.
Cuprinde 500 de costume și trece
peste valoarea unui milion.

Într-un ungher al garderobei
văd — păstrate ca document de
antiteză culturală — niște ciorapi
zdrențuiți și o cămașă fărănească,
donate cîndva de unele foste
înalte măriri ale țării spre...
fericirea vulgului. Regina Maria,
înamorată de cămașa înflorată a
unei țărance din Banat, a cerut
să i se dea măriei sale ia. A
îmbrăcat-o, s-a dus la biserică,
a sărutat icoanele, și după litur-
ghie, pentru a nu-și murdări gea-
mantanul cu pînza unei țărance,
a donat-o. Prăfuit, într-o ladă,
văd și actul cultural înfăptuit de
dl. Auschnitt pentru băieții de
la Reșița care voiau să facă
teatru: cinci perechi de ciorapi.

Un zmeu de la oțelărie, mai
mucalit, își dă cu părerea:

— Sta-i-ar în gît!

La Casa de cultură a combina-
tului e seară de dans. Mă pierd
printre tineri. De data aceasta
sutele de oțelari nu mai elabo-
rează șarje, ci cîntă și dansează.

Un oțelar din schimbul lui
Mocea vorbește în taină cu o fată
de la forjă.

— Nu ești obosit, zmeule?

— Nu. Că tinerețea abia începe.

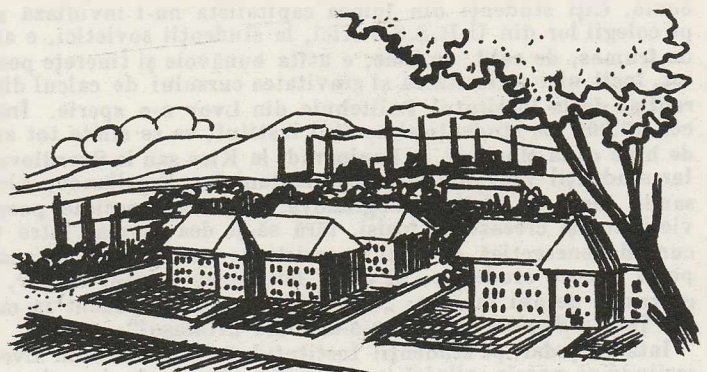
Florin Mihai PETRESCU

INSTANTANEU INDUSTRIAL

*În aer fumul lunecă într-una
De parcă-ntr-o oraș e o gară
Și ca un ochi de tren, roșită, luna
Răsare-n pinza fumului, ușoară.*

*Mereu e-un vuiet ca de roți, semnale.
Ce se-ntretaie și se prelungesc,
Se scurge-n riuri fonta din furnale
Și pînă-n ceruri flăcările cresc.*

*Și fumul se așterne în polenuri
Și-o mare energie mă străbate
Și-ascult cum pleacă-n țară mii de trenuri
Cu viitoru-n ele încărcate.*

IN ORAȘUL MUNCITORESC

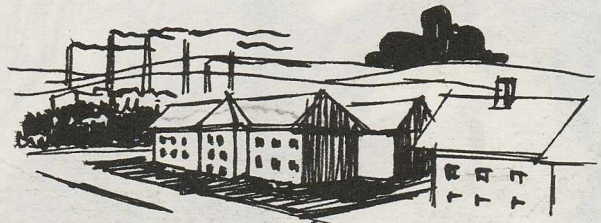
*Uzina-n depărtare-i marea de lumini
Și zgomote unite-ntr-o singură cadență
Și fumul se înalță plutind în nouri lini
Pierzîndu-se-ntr-a zării transparență.*

*Aș sta privind o noapte cum flăcări albastrii
Se mistuie și iarăși cresc din ele,
Mai repezi în vârtejuri și mai oii
Ca steaguri de victorii pe crenele.*

*Dar unduind din preajmă, un cîntec de vioară
Mă readuce-n mine și-apoi mă ia cu el
Prin vilele ivite — luceferi albi în seară
La marginea cetății de oțel.*

*Și îmi aduce-aminte că doar cîteva veri
Despart lumina blindă ce scînteie în blocuri
De golu-ntunecatelor tăceri
Ce bîntuiau peste aceste locuri.*

*Și-n cîntecul din umbră înviorat mă scald
Și plec ducînd în suflet ca pe-o aromă rară
Ceva ce-o să rămînă în mine pururi cald
Ca soarele-nvelit în nesfîrșita-i vară!*

ȘI URMA NOASTRĂ...

*Luptînd mereu cu noi și cu natura
Noi edificii înalțăm spre soare
Creînd o viață plină, pe măsura
Puterii noastre, forței creatoare.*

*Orașe-am ridicat pe văi de clisă,
Străji din copaci — rajalelor de fum
Și urma noastră va rămîne-nscrisă
Pe frontispiciul vremilor de-acum.*

*) Din ciclul „Văpaia Hunedoarei.”

tudenție, studenție... ghetе sparte, chirie neplătită, meditații, tuberculoză și foame, o foame cumplită, studențească. Imaginile negre stăruie în amintirea nu prea îndepărtată — vreo 15 ani — a unora dintre noi.

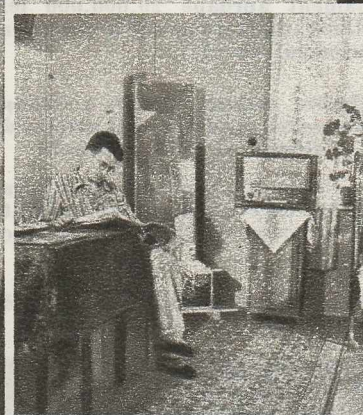
Uniforma de lift-boy sau șorțul de chelner, dimineți în care viitorul inginer, medic sau profesor adoarme la curs, fiindcă noaptea a lucrat pentru unica-i masă zilnică — iată prezentul — parizian, sau londonez, sau new yorkez, al multor tineri studioși din Apus. Cartierul Latin trăiește din poezia trecutului, pentru că mizeria prezentului nu-i oferă decât spectrul agoniei; iar Heidelbergul de pe Neckar, veselul Heidelberg de altădată, a și uitat, sub semnul războiului rece, că pe străzile sale se cînta cîndva „Gaudeamus“ și se desfășurau tradiționale dueluri studențești.

Dar poezia vieții studențești n-a murit o dată cu Cartierul Latin și n-a capitulat ca Heidelbergul în fața planurilor revanșarde ale lui Adenauer. Ea, pur și simplu, și-a mutat sediul și s-a cuibărit temeinic în institutele și căminele studențești din lumea socialismului, de unde, vă asigur, nu va pleca niciodată. Câți studenți din lumea capitalistă nu-i invidiază azi pe colegii lor din U.R.S.S.! Aici, la studenții sovietici, e atât de frumos, de cald, de bine, e atîta bunăvoie și tinerețe peste tot, încît nici seriozitatea și gravitatea cursului de calcul diferențial de la Institutul Politehnic din Lvov n-o sperie. Între cei 10.000 de studenți ai acestui institut, ea se simte tot atît de bine ca la Moscova, la Leningrad, la Kiev sau la Sverdlovsk. Iar studenții Vsevolod Nagaiski și Stanislav Emelianov, Aleksandr Șlaia și Valia Vinogradova, știu să aprecieze poezia vieții lor și creează ei înșiși, fără să-și dea seama, între un curs de energetică și unul de rezistența materialelor, un mare poem despre studenție, al cărui leit-motiv e unul singur, de patruzeci de ani încoace: „Ce minunat e să fii student în marea Țară a Sovietelor!“ Cum s-ar zice: „Harașo!“

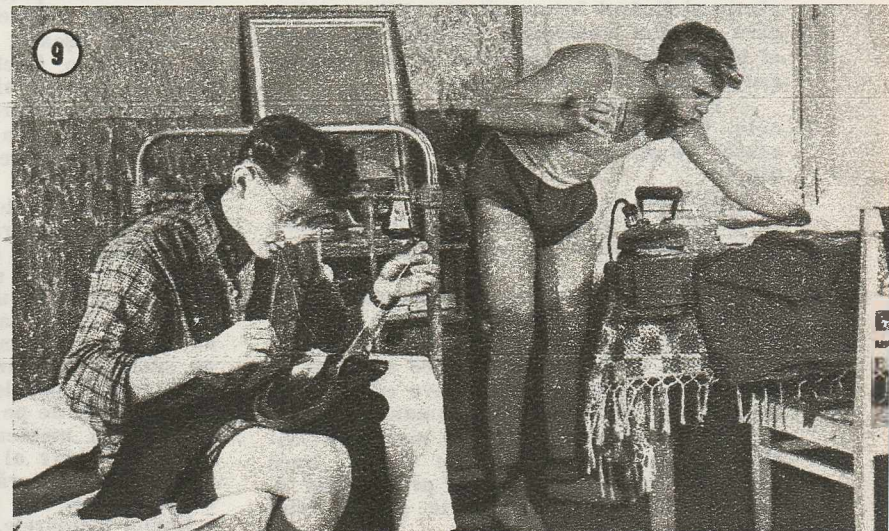
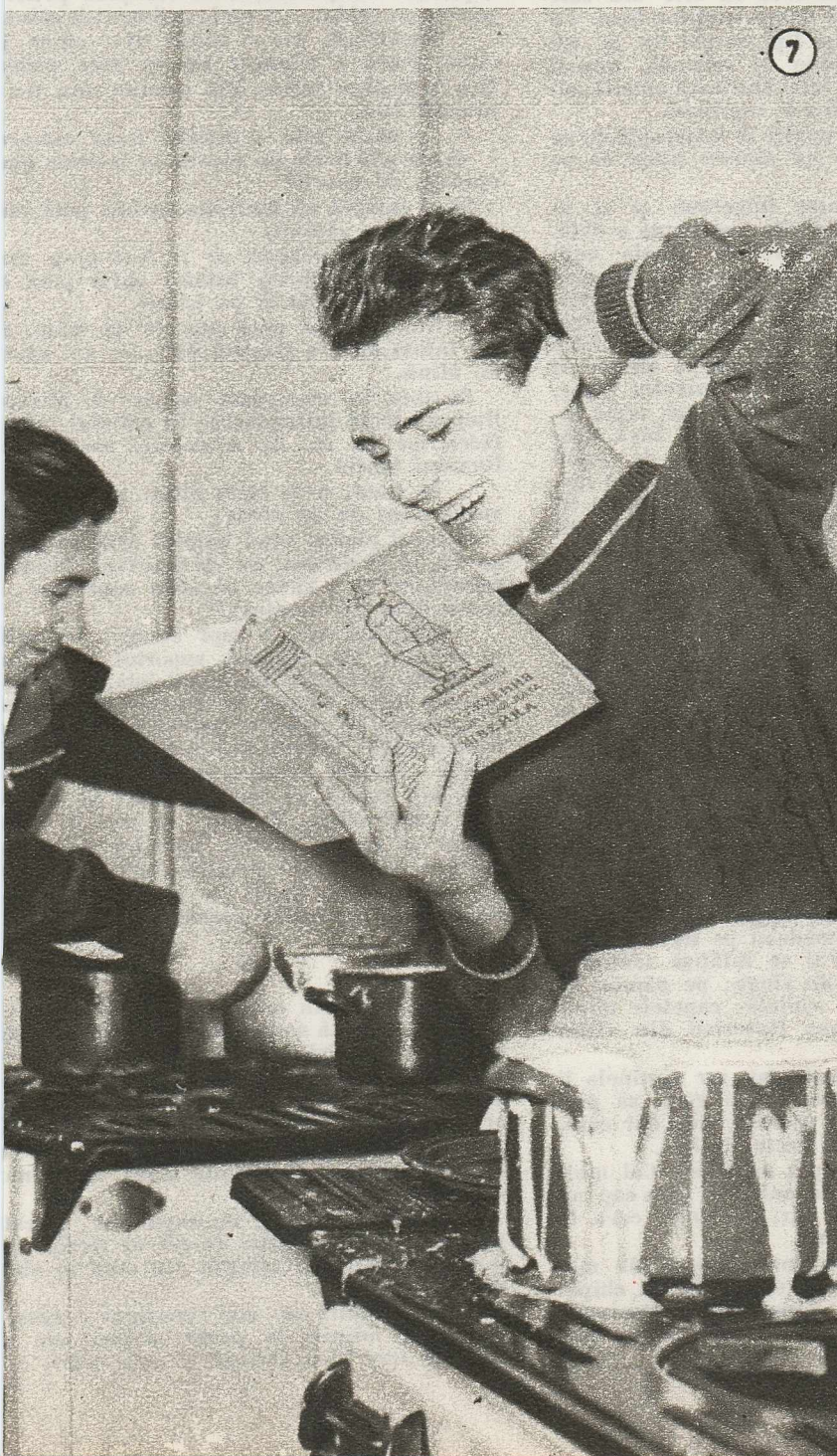
Iată-i, așadar, pe studenții Institutului Politehnic din Lvov, scriindu-și poezia zilnică a vieții lor. Iar dacă, de cele mai multe ori, viața de student are și umor, ce să-i faci, așa e studenția!...

Mariana PÎRVULESCU

HA

RAȘO!

1) La cantina studentească se aplică metoda de autodeservire. Ochiul lui Igor Dalmi se ațintesc mai mult spre cele ce se petrec în jurul său (poate că și vreo fată e de vină...), decât la tava cu masa de prinz pe care o ține în mîini. Încă o clipă și ea se va ciocni de grătarul pe care Igor nu pare să-l vadă...

2) „Și mi-a spus... Ce anume i-a spus „el” Șurei Ilkova, n-a aflat-o în noaptea aceea decât Valia Vinogradova. Ceea ce am aflat noi, este că Șura a avut atît de mult de povestit, încît fetele nu s-au culcat decât spre zori... foarte aproape de o nouă zi de cursuri, de poezie și de mici întâmplări hazlii. Pe scurt: foarte aproape de o nouă zi a fericii lor studenții.

3) Vladimir Lelik, din anul I, are o întâlnire. „Ai grijă să nu-mi tai prea scurt mustața!” — se roagă el.

4) Institutul are și un sanatoriu de noapte pentru studenții mai debili. Flori, radio, reviste, odihnă... Nu e păcat să te culci devreme, așa cum pretind medicii?

5) Știați că puteți deveni halterofil, stînd în pat? Cum? Nu cunoașteți metoda? Scrieți-i atunci la Institutul Politehnic din Lvov lui Vsevolod Nagaiski din anul I al Facultății de Mecanică. El a inventat-o în dimineața aceasta, cînd i-a fost grozav de lene să coboare din pat...

6) În miinile unui viitor inginer, aspiratorul de praf devine o unealtă ascultătoare. „Numai de n-ar afla viitoarea mea nevastă că mă pricep la așa ceva”, gîndește Aleksandr Șlala, astăzi de serviciu la curățenie, în camera comună de la cămin.

7) Veaceslav Kisel a hotărît să mănince azi acasă, la cămin. Parec e mare lucru să gătești orez cu lapte? Pui laptele pe foc, torni orezul în el, ca să treacă timpul mai repede citești „Peripețiile bravului soldat Svejk” și apoi... te duci să mîنینci la cantină.

8) În orele libere, Vitali Vlasiuk e pictor. După cum se vede, de critică nu duce lipsă.

9) Astă-seară e petrecere la club... băieții se pregătesc.

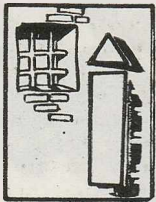
Scrittoarea progresistă engleză, Edith Mary Pardgeter — autoarea romanelor „Soldatul la război”, „Ea pleacă la război”, „Oameni obișnuți” și altele — s-a născut în anul 1913. Ea a

luat parte la cel de-al doilea război mondial, făcând parte din efectivele flotei britanice. Unul din ultimele ei romane, „Căile carității” (1956), reflectă simpatia scriitoarei față de lagărul socialist.

Cu prilejul Săptămânii Mondiale a Tineretului, publicăm povestirea „Copii cu fețe purpurii”, care a apărut în numărul 8 al culegerii „Povestiri alese contemporane”, apărute la Londra în anul 1957.

Copii

de Edith Mary PARDGETER

ntîmplarea s-a petrecut la ora unsprezece, într-o noapte întunecată, fără lună, cînd stelele nu apucaseră încă să arginteze zidurile albe ale bisericii.

La poarta din spatele primăriei stătea de sentinelă un flăcăiandru de 18 ani, venit nu de mult în acest oraș. Și tocmai asupra postului său, socotit punctul cel mai slab al apărării dușmane, a căzut alegerea insurgenților.

Pășea pe jumătate adormit de-a lungul porții, cînd îi ajunse la ureche cel mai nevinovat sunet din lume — glasul unei fete care-și chema încetșor pisica: pis... pis... pis...

Pe cînd se străduia să-și înfrîngă somnul printr-o încordare a voinței care-l făcea să vadă zidurile mai înalte și noaptea mai neagră, o siluetă mărunță cu pași ușori și rezezi de copil se apropie de poartă și, lipindu-și mîinile de grilaj, rămase încremenită. El o zări. Era firavă și tînără de tot — să fi avut cel mult 15 ani. Purta o rochie de culoare închisă, așa cum poartă majoritatea celor de prin partea locului. Fata își întoarse fața spre el. Soldatul distinse doar un oval argintiu și licărul întunecat al ochilor, și i se păru că mai deslușește conturul nelămurit al părului zbîrlit. Dar părul ei era mai negru decît bezna acelei nopți.

— Pe aici nu e voie! — se răsti sentinela. La o oră atît de tîrzie trebuie să stai acasă. Nu știi că s-a decretat starea de asediu?

— Stăteam în casă. Dar am ieșit din cauza pisicii. A zbughit-o tocmai cînd voiam să ies după lemne și n-am mai putut să pun mîna pe ea.

— Se întoarce ea singură, dimineața — rosti soldatul puțin stîngerit. Pisicile se întorc întotdeauna dimineața. Și acum, fetișo, fii cuminte și du-te acasă. N-ai ce să cauți pe întuneric. Ar putea crede cineva că pui ceva la cale. Îți riști pielea de pomană.

— Dar s-ar putea ca să nu mai vină! Niciodată n-a ieșit noaptea pe stradă. Dacă mi-ați da voie, aș putea s-o prind chiar acum. A sărit în curte peste gardul ăsta. N-ați vrea să mă ajutați?

Flăcăul simți cum minuța ei mică și rece se strînsese rugătoare de mîna lui. Ea era doar un copil, de-abia îi ajungea la umeri. Și pe deasupra nările începuseră să-i tremure de parcă ar fi fost gata-gata să izbucnească în plîns... Soldatul nu văzu nimic primejdios în rugămîntele ei. Lui i se ordonase să se poarte cu băstinașii sever, însă politicos și atent; asta, bineînțeles, atîta timp cît aceștia nu i-ar produce neplăceri. Dar ce neplăceri i-ar putea pricinui copilul ăsta fără căpătii?

— N-am voie! Dacă află cineva, o pălesc... — Dar cine poate afla? Vreau numai să-mi prind pisica. Doar veți fi tot timpul cu mine. Imi veți vedea fiecare mișcare. Și, la urma urmei, doar aveți o armă! — nu înțeleg de ce vă temeți! Oh, vă rog ajutați-mă!

El nu prea avea chef s-o facă, dar pînă la urmă ea și cum ar fi fost ceva firese, mîna lui se nimeri pe gard alături de a ei și poarta se dădu în lături.

— Umbă cît mai încet, altfel aude cineva. Prinde-ți mița cît mai repede — și pleacă de aici.

Fata se strecură pe lîngă el ca o umbră. Soldatul o urmări cu privirea, uitînd de poartă pe care o păzea și de străduța pustie din spatele ei.

Fără zgomot, fata se îndreptă către cel mai întunecat colț al curții, unde se conturau vag, îngrămădindu-se una într-alta în dezordine, magaziiile și scara ce ducea spre pivniță.

El nu pregetă s-o urmeze. În spatele lor,

clădirea înaltă a primăriei ascundea stelele care străluceau din ce în ce mai viu. Frîghiile catartului, ce ținea steagul proaspăt ridicat, scuturate de vîntul care, acolo, sus, nu se domolea nici o clipă, abia se mai ghiceau.

— Uite-o, șopti triumfător fata, pornind-o brusc înainte și pierzîndu-se printre umbrele adînci care învăluiau zidul. Spre marea sa ușurare și mulțumire, sentinela văzu într-adevăr acolo o pisică — o pisică mică, slabă, vîrgată, care sărea prin întuneric dintr-un loc într-altul, și le scăpa mereu de sub mîna cu ușurința lenevoasă și obraznică, pe care de altfel o întâlnești la mai toate pisicile. Trecură vreo zece minute pînă reușiră s-o prindă, înghesuînd-o la capătul scării ce ducea spre pivniță. Fata apucă pisica și, cu toată împotrivirea ei, o ridică. De sub părul negru ciufulit, copila zîmbi șăgalnic sentinellei.

— Vă mulțumesc. Ați fost foarte drăguț. Acum o să mă duc acasă.

Dar nu se mișcă. Rămase locului, privind. În ochii ei imenși se puteau citi încordarea și teama. Cînd cineva îl privea astfel, se simțea într-atît de străin de acest popor, încît nici măcar cuvintele de mulțumire adresate nu-l puteau face să uite ura care mocnea în sufletele compatrioților fetei. Cu o mișcare ușoară, își lipi corpul de al lui și, pentru o fracțiune de secundă, umerii mici și ascuțiți ai fetei întîlniră umerii soldatului, care încerca s-o cuprindă.

Deodată tăcerea nopții fu întreruptă de un zgomot ușor: părea că cineva sărise de pe un zid înalt.

Soldatul se întoarse fulgerător și se avîntă pe scară, sîrînd cîte trei trepte o dată. Mai apucă doar să zărească silueta unui băiat care tocmai se desprinsese din frîngiile catartului și fugea val-vîrtej spre poartă. Fără să vrea, sentinela scoase un strigăt de mînie, dar care era, în același timp un semnal de alarmă. Începu să alerge cît îl țineau picioarele pe urma micului fugar, smulgîndu-și de pe umăr, în goană, arma încărcată. În momentul acela auzi însă țipătul pătrunzător al fetei. Fu izbit de faptul că țipătul acesta răsunase doar la cîteva metri în spatele său și că fata fugea și ea cît o țineau picioarele, fără să facă cel mai mic zgomot. Văzînd că soldatul s-a oprit pentru a ochi, ea se rezezi înainte și, ajungînd în dreptul lui, îi aruncă în față pisica întinsă ca un arc, cu ghearele gata să sfîșie tot ce-ar fi întîlnit în cale.

El ridică mîna stîngă pentru a-și apăra ochii, sări într-o parte și trase la întîmplare. Un lichid de culoare închisă țîșni din țeava puștii și o stropi pe fată în obraji și pe mîini. Dar fata nu se opri din fuga ei. Ieșînd în goană, trînti poarta cu zgomot și, înainte ca sentinela să fi reușit să se descotorosească de pisică și să-și ștergă ochii de singele ce i se prelingea de pe fruntea zgîriată, liniștea și pustietatea străduțelor din jur îi înghiți pe cei doi fugari.

Curtea începu să se umple repede de oameni, care se îngrămădeau pe trei uși deodată. Privirilor lor îi se înfățișă sentinela care-și ștergea fața de singe; pe pămînt se profila o pată mare violetă; capetele tăiate ale frîngiilor atîrnau fluturînd din vîrfurile catartului.

Maiorul fu și el deșteptat, iar sentinela îi raportă cele petrecute, avînd grijă să presare detalii care să-i ușureze vina dar care, la urma urmei, sunau destul de fals.

— ... E pur și simplu un copil. Cel mult dacă are cincisprezece ani. Nici prin cap nu mi-ar fi putut trece, sir, că pune ceva la cale. Își căuta pisica.

Maiorul se afla în țara aceasta de mai bine de un an; se obișnuise, atît cu chipul în care localnicii răspundeau opresiunii, cît și cu îngrozitoarele represalii pe care le aplica.

Acum privea spre sentinelă fără nici o pic de răutate.

— Da. Totdeauna acești copii de cincisprezece ani! N-ai reușit încă să înțelegi acest lucru?

— Dar era într-adevăr o pisică, sir! As în orice caz nu e o născocire!

— Pisica asta vîrgată și slabă e a pazului — spuse obosit maiorul. Învirea ei n-a fost probabil altceva decît o întîmplare felcîtă folosită de micii insurgenți. Sau e posibil ca fetișcana, zărînd-o înainte de a năcoci basmul pe care îi l-a îndrugat, să început s-o cheme special. Așadar, după cît înțeleg, vreun sfert de ceas i-ai făcut curte. Ceea ce, desigur, va face să nu-ți fie greu s-o recunoști ...

— Nu, sir — murmură el — nu cred că putea s-o recunosc. Lîngă zid era întunec și beznă. Și, la fel ca ea, subțiri ca niște mame mușe, sînt aici foarte multe fete.

— Dar cu câte purpurii pe față și pe mîini, tot sînt foarte multe? Bine că cel puțin ai avut atîta minte să tragi. Aceasta în orice caz ne va oferi un semn distinctiv. Ce crezi?

Sentinela privi la pata mare, asemănătoare singelui, care se desena pe pietre. Și cuprinse — deși aceasta nu era prea potrivită pentru un soldat — un real sentiment de căință.

— Iertați-mă, sir — minți el — chiar în clipa aceea a aruncat asupra mea pisica. M-a împiedicat serios. Din pricina asta, n-am nimerit fata.

— În cazul ăsta — întrebă încet maiorul — de ce picăturile de vopsea se înșiruie pînă aproape de poartă?

Și el lumină cu lanterna ultima pată măruntă de pe pămînt.

— Dacă încărcătura ar fi fost ceva mare, am fi putut-o urmări chiar pînă în casă. L-ai nimerit și pe băiat?

— Nu, sir. Era prea departe de mine. F s-a întors doar o singură dată, ca s-o apuc de mîna.

De-abia în momentul acesta el pricepe limpede toată întîmplarea. În sufletul lui îi făcea loc un val de remușcare asemănător fluxului marin.

— În fond, n-au făcut nimic rău, sir — vorba doar de un steag.

Maiorul zîmbi. Cînd băiatul ăsta va avea nu 18, ci 40 de ani, nu va mai face greșeală prostească de a spune cu atîta nepăsare: „Vorba doar de un steag!”

— Individul care a rupt steagul a izbutit la coborîre să înfășoare suportul catartului cu sîrmă ghimpată. În timpul ăsta, tu ai fost desigur foarte ocupat cu vinarea pisicii. La el, probabil, că a pierdut destulă vreme cu antrenamentele, înainte de a reuși să facă toate aceste mișcări cu atîta repezițiune. Da, a vrea să-l felicite pe băiatul ăsta! Și găsin fata o să-l aflăm, desigur, și pe el. Vor începe cu școala medie; dacă n-o vom găsi acolo, o vom căuta printre fetele care nu vor răspunde la apel. Cu asta — cred — savor termina cercetările noastre...

★

— În magazia din spatele dugheniei lui mo Peblito, aplecată asupra unui lighean cu apă Meripoza se străduia cu îndărătnicie să-și spele mîinile. Dar, cu toate că se frecase cu nisip ud, apa ce se scurgea de pe mîinile era la fel de străvezie ca și cea din fîntînă.

Stînd cu spatele la fereastră, acoperînd cu corpul său lumina, Juanita ținea un felina deasupra Meripozei.

Theo ședea pe vine, iar capul său, plecat se afla atît de aproape de cel al Meripozei încît părul fetei îi atîngea din cînd în cînd obraji.

— Este inutil să mai continui — spuse lăsîndu-și mîinile în poala rochiei ude și ridicînd spre Theo imenșii ei ochi negri.

Cu pete purpurii

Ilustrație de Tia PELTZ

Îngrozitoarele pete purpurii îi mâncau parca jumătate din față.

Partizanii ce stătuseră în spate într-o tăcere mormint, se apropiară suspinând adinc.

— Petele nu ies — spuse Meripoza cu o niște deznădăjduită. Nu vor trebui să mă uite prea mult; nu mă pot ascunde. Ce să c, Theo?

— Dacă te vor găsi — spuse el cuprinzându-i mâinile pătate — mă vor găsi și pe mine.

— E o prostie! De tine e încă nevoie. Înărră de asta, pe tine te vor bate, pe când pe mine mă vor închide doar. Mare noroc că tu te-au stropit și pe tine.

De fapt, fata era foarte speriată deși căuta să pară curajoasă. Simțea cum mâinile ei mici și fierbinți tremurau în mâna sa.

— Nu voi permite ca tu singură să plătești pentru toți! Toți am participat la acțiunea aceasta. Când alegerea s-a oprit asupra ta și a mea, ne-am considerat pregătiți și pentru succes, și pentru eșec.

— Ei vor merge direct la școală — spuse Juanita.

— Dacă ai rămâne acasă și te-ai feri să arăți...?

— Și cât timp ar putea ține asta? — întrebă Theo tăios.

— Nu vezi că petele se vor șterge foarte greu? Nu crezi că Meripoza ar trebui să se scundă câteva luni? — interveni Juanita.

— S-ar putea ca după o săptămână sau două să înceteze cercetările. Și nu trebuie să ne scundem de poporul nostru, ci numai de ei.

— Dar dacă nu mă vor găsi la școală — spuse Meripoza cu autoritate — ei vor controla catalogul să-mi afle numele. Aceasta e doar o tărăgăneală de prisos. Prefer să fiu la școală și să mă întâlnesc cu ei față-n față. În cazul acesta nu eu, ci ei vor trebui să roasească de rușine!

În timp ce rostea acestea, voindu-se curajoasă, corpul îi tremura și mâinile se strângeau în mâinile băiatului.

— Ce-ar fi dacă am încerca cu elocvență de ar? — propuse Luz timid. Poate că așa vor șterge petele!...

Esperanța clătină din cap.

— Asta e o veche vopsea vegetală. Nimic nu o poate șterge. Din cauza aceasta, vopșorii o mai folosesc încă. Tatăl meu e vopșitor — rosti ea cu tristețe. Știu bine lucrul acesta.

Continuând să strângă mâinile slăbuțe ale Meripozei, Theo se ridică încet. Privirile alarmate și pline de încordare ale celor prezenți e ațintiră asupra lui și Theo începu să îmbească. El o privi pe Meripoza în ochi și urîse. Fața lui slabă, măslinie, se destindea reptat și pe ea se așternea o liniște dătătoare de speranță.

— Să mergem — spuse el — trăgînd-o pe Meripoza de mână. Mi-a venit o idee. Să mergem cu toții. Pînă în zori mai sînt câteva ore, mai avem timp. Nu te teme, ei nu te vor găsi! Ei nu te vor găsi niciodată!

★

Maiorul privi pe fereastră și la lumina zilei văzu cercurile argintii formate din sirma ghimpată nouă, care înconjura catartul, asemenea unui șarpe păzitor.

Iar sus, după cum se și aștepta, se desfășura, în bătaia vîntului, steagul — dușmanul pe care nu-l putea întemnița, nu-l putea deporta, nu-l putea ucide și, desigur, nu-l putea face să tacă. Steagul acesta va fi, fără îndoială, coborît curînd. Băieții nu reușiseră să-l ia bine de catart; avuseseră prea puțin timp și trebuiseră cu orice preț să păstreze liniștea. Da, îl vor da jos. Dar nenorocirea e că ei îl vor ridica curînd în alt loc. Așa s-a întîmplat mereu.

Maiorul pierduse un an din viață tot percheziționînd micile căsuțe din acest orașel. A căutat explozibil și arme, literatură ilegală în limba acestui popor, oameni urmăriți de

lege... Dar de fiecare dată, motivele ce dictau percheziția deveneau tot mai mărunte și mai umilitoare. Și iată că acum va trebui să caute o fetișcană cu fața mînjită de vopsea vegetală, care prostise un băiat cuprins de dorul de casă și care ajutase altui băiat să ridice încă o dată steagul ce flutură pretutindeni. Maiorul era nerăbdător să termine mai repede cu afacerea asta neplăcută.

★

Școala medie își începuse cursurile la ora 8. La 8 jumătate maiorul sosi acolo, însoțit de un sergent și doi soldați. Cu o politețe ostentativă, el rămase în vestibul, să-l aștepte pe directorul școlii, pe care trimisese să-l cheme.

— E de prisos să vă mai spun pentru ce sînt aici — spuse el. — Dumneavoastră ați văzut, desigur, steagul ce flutură deasupra primăriei. De data aceasta sîntem hotărîți să pedepsim, în mod exemplar, pe vinovați. Dacă dv., permiteți copiilor să păsească pe un asemenea drum, atunci trebuie să înțelegeți că dv. înșivă atrageți asupra lor pedepsele. În ce ne privește, am prefera să avem de-a face cu dv., oamenii maturi...

Directorul școlii îl privi, puțin contrariat, prin ochelarii ce-i stăteau strîmb pe nas. Și pînă la urmă spuse:

— Și noi am dori lucrul acesta... Cît despre dv., procedați după cum vă dictează datoria. Iar copiii noștri trebuie să facă la fel!... Nu doriți să începeți cu clasele mici? Iertați-mă, dar introducerea dv., mă face să presupun că de data aceasta dușmanul pe care-l căutați v-a supărat mai mult ca altădată!...

Maiorul ar fi preferat să-și îmbrace răspunsul într-o formă cît se poate mai caustică, însă situația în care se găsea excludea orice ironie.

— Caut o fată de aproximativ 15 ani. Probabil nu știți că noi am pus nu de mult în funcțiune o armă pulverizator, încărcată cu una din vopselele vegetale locale. Fata trebuie să fie mînjită cu vopsea purpurie. De astă dată vă pot promite că nu vom aplica o pedeapsă colectivă. Acest lucru nu va fi necesar.

— Vopsea purpurie... șopti profesorul gînditor — culoarea regală... și, de asemenea, de doliu... Subtilă alegere!

— ...La acțiunea aceasta a participat și un băiat pe care nu ne va fi ușor să-l aflăm. Dar asta nu are importanță. Imediat ce fata va fi în mâinile noastre, el nu va putea să tacă și atunci...

— După cum văd, nu v-ați pierdut de pomână timpul printre noi — spuse profesorul politicoș. Minunat! Și, deci, doriți să inspecționați clasele mari? Eu i-am strîns în sală special pentru dv. Vă rog!

Maiorul păși pe pardoseala strălucitoare de curățenie a vestibulului. Sergentul și soldații îl urmau îndeaproape. Directorul școlii, întinzînd mîna spre a deschide maiorulului ușa, privi deodată în ochii ocupantului cu o privire în care, pentru o secundă, străbătu nu expresia obișnuită de ură, ci ceva ce aducea mai curînd a milă. Apoi deschise larg ușa și se dădu în lături, spre a lăsa oaspeții să treacă.

Sigur de sine, aproape solemn, maiorul trecu repede pragul. Cincizeci și trei de capete tinere, într-o unanimitate impresionantă, s-au ridicat în întîmpinarea sa, privindu-l direct în față. Privirile provocatoare ale celor 53 de perechi de ochi imenși, întunecați, bizari, erau îndreptate asupra sa, asemenea unor baionete strălucitoare. Maiorul încetini pasul, se răsuci brusc într-o parte și încremenii, ca și cum pieptul său împodobit de panglicile ordinilor, s-ar fi lovit într-adevăr de un zid de oțel. El venise să caute o victimă înfierată. În locul acesteia, iată-l, însă, față-n față cu un regiment — cu o adevărată falangă a lui Pirus aflată în poziție de luptă. Fetele fine, de culoare măslinie, ale tuturor copiilor, erau mînjite, de la frunte la bărbie, cu vopsea strălucitoare de culoare purpurie, culoarea mantiei regale și a doliului...

OGLINZI STRIMBE

de Vasile BADEA

În aproape toate parcurile de distracții din lume există așa-numite „camere ale risului” — încăperi captușite cu oglinzi de diferite feluri, concave, convexe etc. în care figurile omenești apar

deformate, înfățișându-se cînd enorm de voluminoase și turtite, cînd teribil de înalte și slăbănoage.

Cîteva zile petrecute în cinematografele de pe Broadway-ul newyorkez și-ar crea impresia că te afli într-o asemenea încăpere a oglinzilor strimbe, care distorsionează pînă la absurd viața și oamenii reali. Numai că o astfel de încăpere e departe de a fi o „cameră a risului”, ci mai degrabă o „cameră a groazei”.

Iată, de pildă, ultima producție a cunoscutului fabricant de iluzii din Hollywood, Darryl F. Zanuck, „Peticele cerului”. Acțiunea filmului se petrece în Africa, în rîndurile vînturilor de elefanți sălbatici, care adună averi fabuloase de pe urma prețiosului fildes. Se dă o bătălie fulminantă între vîntorii de elefanți și un grup de aventurieri, care se socoțesc meniți „să salveze elefanții de la pieire”. Toate acestea prilejuiesc o succesiune de crime, care de care mai spectaculoase, căroră, cel mai adesea, le cad victime oameni din rîndurile populației băștinașe, care sînt, în ochii protagoniștilor, mult mai puțin importanți și valoroși decît colții elefanților. Atmosfera de groază este atît de pregnantă, încît, potrivit celor scrise de un critic, „senzația că și se încrețește pielea nu te părăsește nici o clipă”.

Dacă ieși cu nervii nezdruținați din sala în care rulează acest film, vei nimeri în sala alăturată unde rulează un film intitulat fără nici un fel de camuflaj: „Cei care stîrnesc groaza” („The fearmakers”). Subiectul acestui film este simplu: un club newyorkez, alcătuit din milionari îmbuibăți și roși de spleen, anunță un concurs pentru descoperirea celui mai eficace mijloc de a stîrni groaza. Tot filmul nu este decît o amezițoare înșiruire de mijloace care de care mai abracadabrante de a provoca frica.

Groaza de dragul groazei — iată una din temele predominante ale cinematografului american de azi, temă care are însă și un puternic substrat psihologico-propagandistic: ea tînde să inoculeze oamenilor o senzație copleșitoare și permanentă de teamă, să-i deprindă cu ideea că viața e numai coșmar.

Cu același scop sînt create și filmele așa-zise de „fiecțiune științifică”, în care, însă, e vorba mai puțin de știință, cît de zugrăvirea în culori sumbre a viitorului, spre a le pieri oamenilor muncii din orînduirea capitalistă orice dorință de a-și schimba, prin luptă, viața.

Acestui țel îi slujește și recentul film al regizorului Bert I. Gordon, intitulat „Fantasticul om-coloș”. Despre ce e vorba în acest film căruia i s-a făcut — cu surle și trîmbițe — reclama că ar fi — cităm — „prorocirea

exactă și tremurătoare despre ziua de mîine a omenirii”?

Un colonel din armata americană, care conduce o echipă de șoc trimisă în ajutorul unui echipaj naufragiat într-o zonă radioactivizată, este acoperit de pulbere radioactivă și ajunge în pragul morții. Printr-o operație extrem de complicată este salvat, dar influența radioactivității se manifestă în faptul că trupul colonelului începe să se dezvolte într-un ritm fantastic — trei metri pe zi. În cîteva zile colonelul... radioactiv atinge înălțimea unei case cu cîteva etaje. Acest monstru uman, știind că va muri deoarece inima nu i-a crescut în ritmul dezvoltării întregului organism, răpește fata care i-a fost cîndva logodnică, distruge într-o pornire de furie orașul său natal, Dallas-City, iar pînă la urmă, se prăbușește în ocean.

O asemenea viziune asupra viitorului umanității este de natură să arunce pe cei slabi de înger în ghearele unei desperări fără sfîrșit. Și, fără îndoială, acesta e țelul pe care îl urmăresc cu diabolică perseverență magnații Hollywoodului.

Chiar numai titlurile filmelor care au rulat la cinematografele New York-ului într-o singură săptămînă, desprinse pr și simplu din paginile de reclame ale suplimentului cultural al lui „New York Times”, ne pot da o imagine asupra acestei invazii a groazei pe ecranele și în sufletele spectatorilor: „Despuatul și mortul”, „Demoniac”, „Fiițele agresive”, „Asasinatul pe stînci”, „Crima albastră din St. Trinian”, „Harry Black și tigrul asasin”, „Prescripție pentru crimă” etc., etc.

Iar dacă cumva în vreun film nu predomină asasinatul și groaza înseamnă că e consacrat erotismului deșănțat, ațîțării instincțelor celor mai sălbatic.

Inseamnă oare această invazie de groază și pornografie că au dispărut din cinematografia americană talentele cinstite, realiste, capabile să creeze adevărate opere de artă? Nu, nicidecum. Ba am spune chiar că în ultimii ani aceste talente s-au înmulțit și s-au activizat. Am văzut aici, la București, excelentul film „Marty” — tablou sugestiv al vieții oamenilor simpli din America de azi. La New York a rulat un film, pare-se de înaltă clasă, realizat după zguduitoră navelă a lui Hemingway, „Bătrînul și marea”.

Dar aceste filme sînt atît de rare, încît aproape se pierd în torentul celorlalte. Și mai e de mirare, oare, în această situație, că, așa cum constată o revistă influentă ca „Time”, numărul de spectatori în cinematografele americane reprezenta în luna septembrie a anului trecut numai 80 la sută din numărul spectatorilor care au vizitat cinematografele în aceeași lună a anului 1957?

Hollywoodul de azi e o încăpere a oglinzilor strimbe. Iar masa oamenilor simpli și cinstiți din America s-a săturat să-și vadă pocite de aceste „oglinzi” chipul, viața, aspirațiile,

Scenă din „piesa” lui Beckett — „Sfîrșit de partidă”.

„ARTĂ” ÎN LADA DE GUNO

Domnul Samuel Beckett, un oarecare gentleman, irlandez de origine, ducea pînă mai ieri o existență cu nimic ieșită din comun. Se stabilise la Paris, din motive pe care nu le cunosc (e drept că nici nu mă interesează). Om trecut de 50 de ani, a căpătat — nu de mult — două titluri. Unul, deosebit de onorant în sine: acela de „dramaturg”; iar celălalt: de... „simbol”.

Deci, de la o vreme încoace, de cînd a început să scrie piese de teatru, domnul Beckett a încetat de a mai fi o persoană oarecare, și m-a interesat. De cea de-a doua calitate a sa n-am luat însă cunoștință decît după ce i-am citit operele.

Să mă explic.

În prima sa piesă, „În așteptarea lui Godot”, Beckett ne arată un univers fără nici o noimă. Oamenii sînt sufocați de o viață în care nu mijeste nici o rază de speranță și nici chiar dorința de a spera. Este o piesă lîncedă, cenușie; în cuprinsul ei nu se petrece nimic. Oamenii duc o existență în care nimic nu le luminează viața. Este așteptat un oarecare Godot, care pînă la urmă nu mai vine. Și viețuitoarele — pentru că nu poți numi oameni astfel de personaje — se tîrăsc de la un capăt la altul al piesei, ies din întuneric, stau trei ore într-o lumină cenușie și intră din nou în întuneric. Asta e toată piesa.

Citind piesa lui Beckett m-a încercat la început un sentiment de milă. Milă pentru o inteligență pe care orînduirea burgheză o condamnă la sterilitate, milă pentru un om desperat care nu e capabil să vadă calea salvării ființei lui de acest blestem.

I-am citit însă și a doua piesă. Se cheamă „Sfîrșit de partidă”. Dacă n-aș fi parcurs textul, dacă n-aș fi avut în față această fotografie, aș fi crezut că sînt prada unui vis urît, a unui îngrozitor coșmar.

Este vorba aci, într-adevăr, de un sfîrșit: sfîrșitul lui Beckett, al artei pe care o reprezintă și

al lumii din care face parte. Beckett știe că orînduirea în care trăiește și pe care o slujește are zilele numărate. Dar, ca ideologii mai mari sau mai mici ai burgheziei, el confundă sfîrșitul capitalismului cu sfîrșitul lumii. În loc să spună că viața în capitalism este un nonsens, el spune că viața este nonsens și o povară; în loc să spună că omul este strivit în capitalism, el spune că omul este strivit; în loc să spună că sfîrșitul burgheziei este aproape, spune că sfîrșitul lumii este aproape. „Omisuni” absolut esențiale cu care Beckett operează fără scrupule.

În „Sfîrșit de partidă” er își consumă existența în nișă de gunoi. Da, da, ați citit bine! În lăzi de gunoi! Acumîmîncă, acolo trăiesc, de-acum își vorbesc.

Iată ce a ajuns omul. Om — cel care a clădit piramide care a sculptat pe Venus și Milo, care a scris Hamlet, care a cucerit Polii și Everestul, fiir care vede pînă la o sută de milioane de ani-lumină, care a supărat atomii, care va zbura mîine spațiul cosmic.

Nemărginite țîi sînt nerușate și decăderea burgheză și lui Beckett, „profetă tău!”

Pe scenele din Occident, un altă dată Oedip s-a cutremurat în fața destinului, unde a strălucit puritatea interioară a Marului și unde Solveig l-a așteptat pe Peer Gynt, scene slujite atîția mari actori celebri, se etalează azi dezgustătoare piesă lui Beckett. Și o mîină de detractori aplaudă.

Era și firesc să fie așa. Alții nu se putea. În definitiv, ar fi fost oglindirea unor realități. Beckett n-a făcut decît să reflecte orînduirea sa. Cu „Sfîrșit de partidă” — artiștii au avut întocmai deauna darul anticipării — Beckett a arătat locul ce se cuvine lumii sale: lada de gunoi a istoriei.

Așa a devenit Samuel Beckett un simbol.

George Radu CHIROVI

Lučhian

Ștefan LUCHIAN
La muncă

Ștefan LUCHIAN
Muncitori

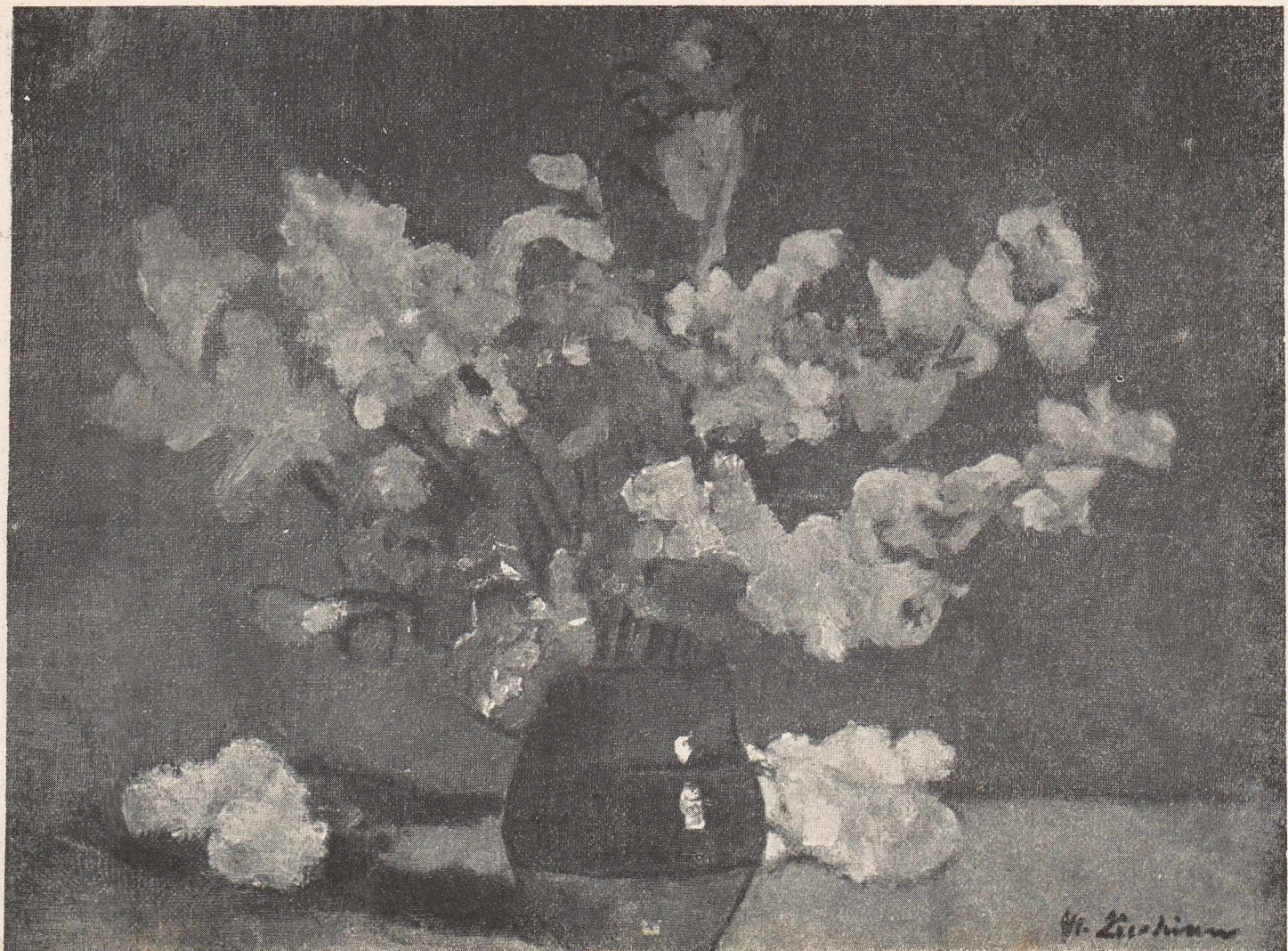

Stefan LUCHIAN

Mun

Stefan LUCH
Caise

Stefan LUCH
Flori

ESOP (vulpea și strugurii)

Pentru a-l cunoaște pe Esop, cititorul trebuie să se resemneze a apela mai curind la legendă decât la istorie. O afirmă pînă și doi dintre pasionații săi biografi, călugărul medieval Planudes Mazimus și, mai apoi, La Fontaine, acesta din urmă mărturisind cu franchețe că în a sa „Viață a lui Esop” infiripă o țesătură fan- tezistă a ipotezelor sale, în care adevărat e doar simbul înțelep- tului fabule esopiene.

Scriitorul brazilian Guilherme Figueiredo — autor al piesei „E- sop” (Vulpea și strugurii), pe care ne-o prezintă Teatrul Municipal — nu aduce (și nici nu are de altfel pretenția să aducă) noi ele- mente de documentație istorică cu privire la viața lui Esop. El fabu- lează pe azilul citorva întâmplări cu- noscute din viața înțeleptului fri- gian, pe care le-a selecționat în ra- port cu funcția dramatică pe care o pot ezercita și, mai ales, cu semnifi- cația majoră pe care o degajă: a- dinca înțelepciune populară și spi- ritul viu al sclavului grec sînt în- soțite și premere de neostoite lui sete de libertate. Miezul faptic al piesei se strînge în jurul timpului în care Esop a fost robul filozo- fului Xantos din Samos, e impreg- nat cu înțeleptele istorioare esopi- ene pe care omenirea le povestește de mai bine de 2500 de ani, și se rotunjește pînă la urmă într-un patetic poem înălțat dragostei de libertate. Transformările pe care Figueiredo le-a operat pe firul a- necdotic al „Vieții lui Esop” (în- tâmplări din diferite etape ale vie- ții sale sînt concentrate în timpul robiei lui Esop la Xantos; soția acestuia din urmă, pe care legenda ne-o prezintă drept o femeie oare- care, mofturoasă și nestatornică,

este idealizată; micimea intelectu- ră și suferințele a lui Xantos est- puternic conturată; este introdus personajul Agnostos etc.) sînt nu numai în folosul arhitecturii pie- sei ci și al mesajului său de idei. Și asemenea intervenții sînt pe deplin permise, dacă ne gîndim că biografia lui Esop e ea însăși o plămădire.

Spectacolul Municipalului (re- gizor Mircea Avram) a urmărit înainte de toate să aducă un Esop statuar, masiv, însumind pînă la dimensiunile simbolului înțelep- ciunea poporului, uneori amară, alteori plină de haz, totdeauna vi- guroasă, și aspirațiile acestuia că- tre libertate. Și, de aceea, a în- credințat rolul lui Ștefan Ciubotă- rașu. Firește, actorul acesta de mari adîncimi, izbutește să domine scena și să obțină totala adeziune a spectatorului. Nu are, însă, în- totdeauna, poate și ca efect nepre- meditat al jocului său sobru, mer- gînd pe monumental, vioiciunea și umorul pe care îl cerea tipul lui Esop; alteori tonul cu care își po- vestește istorioarele sale cu tîlc e puțin cam monoton. Regizorul a evi- tat — tocmai în virtutea viziunii sale asupra eroului legendar de pro- porții statuară — să-i creeze lui Esop o înfățișare respingătoare și o mască excesiv de hidă, pentru a sugera acel chip pocit de care pomenește mereu legenda. Lipsindu-l însă de grotescul fizicului, nu mai apare altă de justificată noblețea Cleiei (Beate Fredanov). Autorul a con- dus-o spre Esop pe această femeie superioară, dezgustată de mîrgini- rea și meschinăria soțului ei Xan- tos și a arătat-o îndrăgostită de el tocmai pentru a demonstra că fru- muselea sufletească acoperă urciu- nea fizică și poate obține nu nu- mai prețuire și admirație, dar și iubirea femeii. În general, Beate Fredanov a trebuit să facă față multor inconsecvențe ale perso- najului construit deficitar de autor, și le-a făcut față mai mult decât onorabil.

Al doilea personaj de prim-plan al piesei, construit de autor cu in- tenția antitetică de a opune filo- zofului din popor, adînc și înțelept, pe cel fanșaron și gău- nos din rîndul stăpînilor de sclavi, e Xantos. Figueiredo a conceput acest rol pe linia satirei, sublini-indu-i insistent lașitatea și meschi- năria, lipsa de onoare și de consis- tență intelectuală. V. Ronea a ad- dus în spectacol nu numai satira, ci și comedia. Văzîndu-l pe Xan- tos în această interpretare, publi- cul se amuză, îl disprețuiește, îl condamnă. Rolul e realizat cu bi- necunoscuta veroă a actorului și nu poate fi contestată satisfacția de or- din comic pe care el o oferă. Tentas însă, uneori, de atracția facilă a poantei de succes, V. Ronea a tre- cut ușor peste nuanțele mai grave pe care le implică personajul și condiția sa socială: redus la o pa- rodie, Xantos pare mai curînd un burghez modern care poartă san- dale în locul papucilor de casă — și nu prea seamănă cu stăpînul de sclavi din Grecia antică. Cu finețe, cu discreție, acest lucru tre- buia subliniat. Fără îndoială că aici, actorul împarte vina cu re- gizorul. După cum meritele de a fi creat un spectacol în general frumos, poetic, plin de miez, tre- buie de asemeni împărțit între toți realizatorii săi.

Scena FAUR-DIMA

Dorința

Un gazetar îl întreba, în de- cembrie trecut, la Consfătuirea cineaștilor de la Sinaia, pe Voj- téch Jasny, autorul filmului „Do- rința”:

— Cine v-a dat ideea acestui poem cinematografic?

I-a răspuns zîmbetulos și mel- lancolic al tînrului regizor ceh și, apoi, într-un tirziu:

— Dumneata n-ai meditat niciodată asupra tainelor vieții? Asupra anotimpurilor vieții ome- nești și asupra anotimpurilor anu- lui?... Eu port ideea aceasta în mine încă de cînd eram mic. Mă tem chiar să nu se simtă că în film toate sînt văzute intrucitva prin optica unui copil...

Adevărul este că se simte. Dar nu e nici o pierdere. Ba dimpo- trivă! Cîndoarea, poezia, nu nu- mai că nu știrbesc nimic din profunzimea filcului filozofic pe care-l poartă filmul „Dorința”, ci o accentuează. Poemul lirico-fi- lozofic al dorurilor omeștești creat de Vojtéch Jasny se desfășoară în patru timpi, corespon- zînd vîrstelor anului și anotimpu- rilor vieții omeștești. Sînt patru nuvele cinematografice intitula- te: „Băiatul care caută capătul lumii”, „Oamenii pe pămînt și ste- lele pe cer”, „Angela” și „Mama”.

Unde-i capătul lumii? Încotro zboară cocorii? Cum se nasc puii din ouă? De unde va primi mama în dar pe surioara Barbara? Atî- tea întrebări cărora micul Ioșka le găsește cu greu dezlegare! Ră- spunsurile celor mari sînt atît de searbede, de lipsite de sens! Și atunci, îți explici singur tai- nele în felul tău. Iar dacă nu toate în viață sînt aidoma vi- surilor tale, dezamăgirea e repede uitată: o surioară e un lucru bun, chiar dacă e o mogldeată roșie care plînge tot timpul! Și apoi e atît de bine să fii copil și să fie primăvară!... Iată ce povestesc imaginile primei părți a filmului.

...Cînd ai optsprezece ani, și se par caraghioase certurile celor mari pentru un petec de pămînt. De aceea, Lenka binecuvîntează apariția inginerului topograf care- i va împăca pe tatăl ei cu unchiul. Cu atît mai mult cu cît

topograful e băiat drăguț, astro- nom amator și... foarte intere- sat de desenele Lenkai. Dar vara și vacanța se vor termina curînd, Lenka va intra la Academia de Belle-Arte și despărțirea se apropie. Jan înțelege că nu poate sta în calea fetei spre cariera visată. Și Lenka se desparte cu greu de prima iubire. Dar viitorul o așteaptă și fata se avîntă cu nesat în întîmpinarea lui. E subiectul părții a doua a filmului „Dorința”, intitulată „Oamenii pe pămînt și stelele pe cer”.

...În amiaza vieții, cînd ai puterea de muncă a Angelei, și se pare că poți ține singură piept la toate. Îndărătnicia îngustă te îndeamnă să întorci spațele co- lectivei și să te omori cu treaba de una singură. Mîndria te face să refuzi dragostea și ajutorul lui Mihai și să te condamni la pustietate. Dar cînd vine toamna, te trezești stingheră, vîlăguită, amară, ca un pom desfrunzit. Atunci simți că ai nevoie și de ceilalți. Istoria aceasta ne-o povestește partea a treia a filmu- lui, „Angela”.

...Iarna nu e neapărat tristă. Albă și senină ca și ea, mama își poartă cu curaj boala și anii. Satul o îndrăgește pe doamna învățătoare și ea nu s-ar despărți de el, oricît o roagă feciorii săi, stabiliți la oraș, să vină la ei. Iar fîgăduiala mamei de a se muta la oraș cînd i se va naște nepotul, nu se mai împlinește. Mama s-a stins. Cîlinele ei credin- cios rătăcește fără odihnă pe uli- țele satului. Dar, o dată cu dez- ghețul, o viață nouă a răsărit în familie. S-a născut nepoțelul... Iată povestea părții a patra a filmului.

Despre dialectica vieții se poa- te filozofa îndelung. Poetul Voj- téch Jasny a preferat, pentru filmul său, calea meditației lirice, a comunicării poetice cu spectatorul.

Ana ROMAN

- 1) Scenă din „Băiatul care caută ca- pătul lumii”
- 2) ...din „Oamenii pe pămînt și ste- lele pe cer”
- 3) ...din „Angela”
- 4) ...și din „Mama”.

Ion Brad: „Cu timpul meu”

Volumul sugestiv intitulat *Cu timpul meu*, confirmă încă o dată justetea observației că tinăra generație de poeți are în Ion Brad pe unul dintre exponenții ei cei mai talentați.

Ca și în alte culgeri de versuri ale sale, Ion Brad abordează un vast domeniu tematic, generat de participarea activă la lupta pentru construirea socialismului: munca și noul trai al minerilor ardeleni, satul și colectivizarea agriculturii, șantierele naționale și elanul tinerilor brigadieri, culturalizarea maselor, elogiul adus de poporul nostru Țării Sovietetelor și Armatei Sovietice elibatoare, sentimentul solidarității frățestă a popoarelor din țările socialiste, victoriile fără precedent ale științei sovietice, demascarea ororilor războiului fascist și a citorva din aspectele inumane ale vieții din lumea capitalistă, lupta pentru pace etc. Și toate aceste numeroase teme sînt văzute cu ochiul artistului pătruns de concepția marxist-leninistă despre lume și integrate într-o viziune lirică, vibrând de un cald patriotism. Sub unghi tematico-ideologic, universul ar-

tistic al lui Ion Brad este, așadar, deosebit de extins.

Lectura volumului conduce la constatarea că tinărul poet reușește să creeze valori estetice remarcabile, mai ales atunci cînd evocă lumea satelor ardelenne. Poezii cum sînt *Colț de pămînt*, *Tîrg de țară*, *Întoarcere pe aceeași vale*, impresionează nu numai prin mesajul lor, dar și printr-o deosebită plasticitate. Imaginea acestei lumi e concretă pînă la materialitate. Bunăoară: „Zeu Mercur face negoț în provincie / Cu țărăni de pe la noi... / Boii își rumegă așteptarea doamnă. / Amintirea cîmpului înrouat. / Cînd și cînd mai nechează caii de smoolă. / Șteampuri-le copiilelor bat. / Pe lîngă mînji foiește marea mulțime. / Le cerea mesul, zeltele de cerbi. / Numai de bivoli nu-nțeabă nime. / D'ivoli domestici, în care visuri preistorice fierb. / Gușta porci ca pricolicii. / Fără să viseze bobotaia, singerosul cuțit / Zborul albastru al rînducii / Scrie zigzaceuri în infinit”. În alte compuneri, în deosebi

apartinind liricii patriotice, versurile cele mai reușite sînt tocmai acelea în care ideile căpătă contur plastic prin figuri

de stil proprii modului de viață și mentalității artistice a satului ardelen din podgoriile de pe Tîrnave. Căldura emoției, comunicativitatea ei, firescul unei expresii poetice nuanțate și limpezi, aflate în aceste poezii, definesc un liric de reală vocație.

Aceasta, însă, nu înseamnă că atunci cînd poetul își extinde cîntecul și în peisajul citadin, vibrațiile sînt mai puțin autentice. Numai că acum apar unele stridente rezultate din efortul vizibil pentru metafora, voit originală, în realitate prețioasă și lipsită de organicitate. Așa cum, de pildă, e *Proiecție*. Dar sporadicele impurități le credem ușor evitabile în viitor. Mai ales că Ion Brad, prin ciclul *Spre inima pămîntului* în care-i evocată viața minerilor, ne demonstrează capacitatea emoțională a poeziei sale și cînd izvorul de inspirație nu se limitează numai la lumea satului.

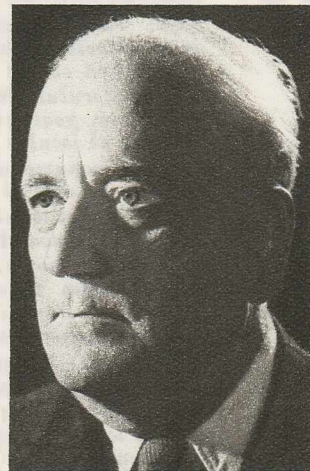
În *Țară*, vibranta poezie cu care se deschide recentul volum al lui Ion Brad, întîlnim printre alte mărturisiri și următoarea: „Și-am rămas bolnav de cea mai curată beție: / Să fac pietrele să joace, / Să umplu ulcioarele inimilor cu apă vie...” Acestui nobil și pur angajament îl corespond din plin atîtea din filele cărții *Cu timpul meu* și avem certitudinea că viitoarea creație lirică a lui Ion Brad va aduce, pentru îndeplinirea arzătoarei sale dorințe, sunete din ce în ce mai pline și mai frumoase.

Pompillu CARAIUAN

O PICĂTURĂ DE CERNEALĂ

PENTRU TINERET

de Demostene BOTEZ

Săptămîna Mondială a Tineretului e întîlnirea în gînduri a tuturor tinerilor de pe suprafața globului, pe care-i însuflețesc aceleași sentimente de dragoste și prietenie, fără deosebire de rasă, și aceleași aspirații spre o lume mai bună și o viață mai fericită.

În această săptămîină de cîntare a tineretului, de înălțare a vieții, gîndul meu se îndreaptă cu nemărginită dragoste și emoție spre acei tineri pe care i-am cunoscut

mai bine, față de care am șters multimea anilor pentru a mă simți mai alături de ei, și care au o deosebit de vibrantă sensibilitate a vieții: spre tinerii scriitori din țara noastră, acei care au între 18-25 de ani.

Mă gîndesc: în ziua aceea neuitată de 23 August 1944, ei aveau între 5 și 10 ani. Au deschis ochii asupra vieții și au început să o înțeleagă în plină desfășurare a muncii de construire a socialismului. Au pornit de la început să vadă și să participe la o operă uriașă, cum n-a cunoscut pămîntul de cînd a apărut omul pe el.

Dar pînă la cei cinci sau zece ani?!

Au fost copii. Dar au avut copilărie? Îi trezeau în crucea nopții bombardamente, iar cînd deschideau ochii dădeau de flăcările incendiilor și de spectacolul morții. Au cunoscut viața pe dos. Nu cu bucuriile sprintere ale începutului ei, ci cu grozăviile unui cataclism în care pierea o lume.

Îi cunosc bine pe tinerii scriitori, sînt fii buni ai socialismului. Au cunoscut ceva și din ororile trecutului și le mai știu și din experiența și vorbele părinților. Dar, mai ales, cunosc largul libertății în care se poate dezvolta în voie, vertiginos și plin de sănătate talentul lor de creatori.

Înainte vreme, în celălalt regim, la vîrsta de 20 de ani, tinărul scriitor era obsedat de grija zilei de mîine și umbla în zadar cu manuscrisul în mîna tremurîndă de emoție și iluzii, pe la ușile tuturor redacțiilor. Cînd catadicea directorul revistei să-i publice ceva, era numai de dragul... gloriei. Titu Maiorescu socotea că e o insultă să plătești unui scriitor pentru o poezie, dar chibzuia că e drept ca el, neplătind colaborările, să încaseze, net, fără angarale, banii neatinși din vînzarea revistei. Azi, la 20 de ani, tinărul scriitor cu talent are unul sau două volume editate, iar la 25 de ani poate fi — cum sînt vreo cîțiva — laureat al Premiului de Stat. La revistă se simte ca la dînsul acasă. Colaborează, își dă cu părerea, publică articole de opinie. Învățătura l-a luminat, partidul îi îndrumă creator scrisul, Uniunea Scriitorilor îl protejează. El este un cetățean, mîndru de misiunea lui în societate, stimat și iubit de masa cititorilor.

Săptămîna Mondială a Tineretului!...

Săptămîna bucuriei de a fi tînar, de a trăi în libertate, de a duce înainte progresul omenirii, de a simți onoarea faptului de a face ceva mare și util societății, de a crea.

Cei ca mine, mai în vîrstă, au încă un motiv — și unul atît de înalt — de a regreta că nu mai sînt tineri.

Cum aș voi să strîng mîna prieteneste, cu suflet tînar și înțelegător, tuturor tinerilor care se bucură în această săptămîină — luptători pentru libertate, pentru mai bine, pentru pace!

Pop Simion - „Paralela 45°”

Ce poate fi mai interesant pentru un tinăr reporter care colindă țara în lung și în lat, decît să realizeze la un moment dat o imagine globală asupra patriei sale? Desigur, procedeele de sinteză a observațiilor și impresiilor culese în diversele vizite și călătorii sînt nenumărate și ele diferă, așa cum se și cuvine, de la un autor la altul. Pop Simion a descoperit un procedeu, care dacă nu e cu totul original, în schimb e foarte semnificativ pentru ceea ce a dorit să obțină: descrierea frumuseților naturale și arhitectonice ale plaiurilor noastre, dar mai cu seamă a muncii de construcție socialistă de la noi, urmărind de-a lungul paralelei de 45°.

De la marginea de vest a țării și pînă în Delta, scriitorul străbate meleagurile pe firul acestei „nervuri geografice” care întîlneste în calea ei orașe „de piatră” și „de carbune”, mine și sonde petrolifere, păduri și lanuri, cîmpii și ape. E un fel de a vedea tabloul geografic al patriei, ca într-o imagină secțiune orizontală.

Reporter talentat și pasional,

Pop Simion știe să distingă acele elemente care înnoiesc fizionomia locurilor și oamenilor, zugrăvind adevărate portrete bine individuate. Sub aparenta monotonie a unui tîrg de provincie, tinărul scriitor descoperă noile forțe care se dezvoltă și care pun în altă lumină orașe ca Oravița sau Tulcea, a căror recentă viață industrială și artistică le-a scos din somnolența de altădată. Văzînd, așadar, aspectele noi, rezultate din lupta oamenilor muncii, conduși de

partid, Pop Simion se situează în plină actualitate. De aici, de pe cea mai înaintată poziție a frontului de construire a socialismului, neostenitul reporter admiră pădurile de castani ale Carpaților Meridionali, monumentele lui Brîncuși de la Tîrgu Jiu, vechea artă arhitecturală a mănăs-

tîrilor olteneste — slăvind în permanență geniul și forța creatoare a omului. „Zonele” descrie de Pop Simion aduc în prim plan pe minerul din Anina și pe sonderul din Valea Jiului, pe electricianul de la termocentrala „Doicești” și pe țărănul colectivizat din Bărăgan, pe redactorul unei gazete de uzină și pe icusita țesătoare dintr-un atelier.

Toți aceștia sînt oamenii zilelor noastre, autorii de fapt ai tabloului geografic, văzut de-a lungul paralelei 45°.

Pop Simion i-a zugrăvit pe săuritorii vieții noastre de lumină cu atenție și dragoste, scriînd o carte valoroasă nu numai ca document uman, dar și ca realizare artistică.

AI. SÂNDULESCU

ACTUALITĂȚI LITERARE

TINERETUL SOVIETIC apreciază în mod deosebit lucrările științifico-fantastice. Nu este de mirare, deci, că editurile moscovite publică numeroase asemenea cărți. Printre cele mai recente, se numără și volumul *Reportaj din secolul XXI*, datorit reporterilor Vasiliiev și Gușcev, care prezintă într-o amplă perspectivă transformările pe care știința și tehnica le vor înregistra pînă în anul 2.000. Luînd ca bază rapida dezvoltare, în Uniunea Sovietică, a tehnicii zborurilor interplanetare și a construirii navelor destinate cercetărilor cosmice, cei doi reporteri sovietici ne prezintă, în partea a doua a volumului lor, anticiparea unei călătorii în Cosmos în anul 2007, pe ruta Moscova-Venus-Martes. Departe de a fi o simplă creație a imaginației, această călătorie ne face să înțelegem o serie de interesante probleme pe care le pune zborul omului în Cosmos.

ÎN R.D.G. A APĂRUT într-o nouă ediție, cartea lui Serghei Tretiakov, fost profesor de limba rusă la Universitatea din Pekin. *Den Și-hua, un student chinez își povestește viața*. Volumul descrie, pe baza unei narțiuni autentice, viața unui tînar chinez între

anii 1919-1927, adică pe vremea cînd mîscarea revoluționară în China luase avînt. Povestirea ne introduce, prin intermediul eroului, în toate straturile sociale ale Chinei de ieri, începînd cu familiile marilor compradori și terminînd cu acelea ale kulilor, cea mai exploatăată și mai desconsiderată categorie socială. Este un tablou cuprinzător al stărilor de fapt din China feudală, ale cărei ultime vestigii au fost spulberate o dată cu victoria revoluției populare.

VIAȚA TINERII LUPĂTOARE pentru libertate și independența națională a Algeriei, Djamila Bouhired, constituie subiectul biografiei romanțate a doi scriitori progresiști francezi, Georges Arnaud și Jacques Vergès, avînd ca titlu, numele eroinei. Cîntătorilor, alți celor francezi cît și celor străini — întrucît cartea a fost tradusă pînă acum în zece limbi — le sînt înfățișate, veridic, în această carte, condițiile social-politice ale Algeriei dominate de colonialiștii francezi, care au dus la revolta populară. Pe acest fundal, autorii prezintă pe tinăra Bouhired ca un simbol viu al luptei de emancipare a femeii algeriene.

COMORILE BAŞKIRIEI

Mulți dintre cititorii noștri au cunoscut-o: Tamara Hudalberdina, artistă emerită a R.S.S.A. Baškire, laureată a celui de-al IV-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la București.

Pe harta imensă a Uniunii Sovietice a apărut o nouă regiune petroliferă. Situată între Volga și Ural, ea este cunoscută azi sub denumirea de „al doilea Baku”, avînd ca centru R.S.S.A. Baškiră.

A fost o vreme cînd acest pămînt, din plin îmbibat cu petrol, era denumit „Baškiria muribundă”. Crunt exploatați și jefuiți de moșieri și capitaliști, baškirii erau sortiți să moară de foame și lipsuri, ceea ce l-a făcut pe Gleb Uspenski să scrie cu durere și amărăciune în cartea sa „De la Orenburg la Ufa”: „Va pieri baškirul, va pieri Negreșit va pieri acest baškir!”

Dar baškirul n-a pierit. Dimpotrivă. El a fost salvat de Puterea Sovietică. După ce, la 23 martie 1919, V.I. Lenin a semnat decretul prin care se crea R.S.S.A. Baškiră, prima republică autonomă din R.S.F.S.R., Baškiria sovietică s-a transformat vîzînd cu ochii, dintr-o țară înapoiată, „muribundă”, în care înflorea analfabetismul (80% din populație era analfabetă), într-una din cele mai bogate regiuni industrial-agrare ale Uniunii Sovietice, cu o cultură înfloritoare.

Acolo unde de veacuri pribegeau baškirii nomazi mînîndu-și hergheliile de cai și turmele de oi, au răsărit așezări noi, orașe industriale, fabrici, uzine, instituții de învățămînt și de cultură. Prin valorificarea nesecatelor bogății ale țării, s-a dezvoltat o puternică industrie. Au luat ființă noi colhozuri și sovhozuri cerealiere și crescătoare de vite.

Un rol de seamă în renașterea Baškiriei l-a avut petrolul. Imensul tezaur de „aur negru” ascuns în adîncurile pămîntului și zăvorît pînă ieri cu șapte lacăte, contribuie azi la înflorirea fără precedent a țării. Prima sondă instalată la Ișimbai, în mai 1932, a oferit cel dintîi dar al comorii subterane — și iată că azi păduri întregi de sonde dau țării mii și mii de

tone de lichid prețios, situînd Baškiria printre primele țări din lume în ce privește producția de petrol.

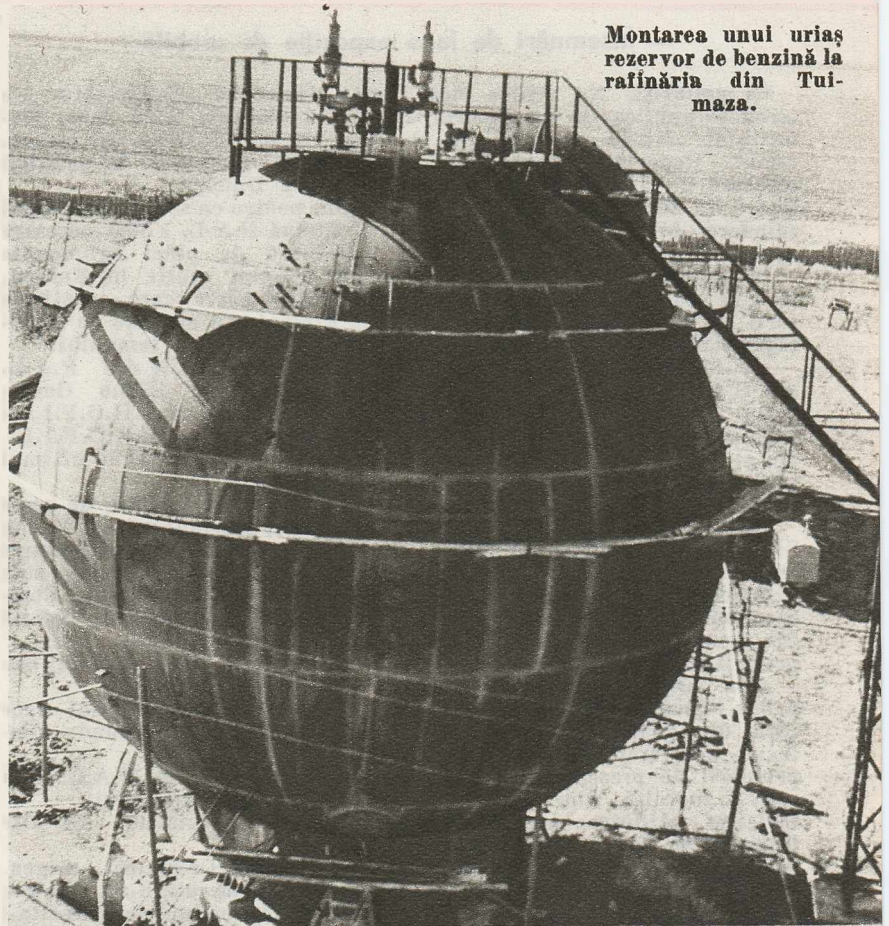
De altfel, petroliștii Baškiriei sînt oameni de nădejde. Ei au folosit pentru prima oară metoda introducerii apei în zăcămint, reușind astfel să extragă o cantitate maximă de petrol și să reducă simțitor prețul de cost. Tot ei au inițiat metoda hidrolică a forajului rapid. Apa, dușmanul de moarte al minerilor și petroliștilor, a devenit ajutorul lor neprețuit. Sondorii baškiri lucrează cu cele mai noi și perfecționate mașini și utilaje petrolifere, ca turbobure și electrobure. În multe sonde este introdusă automatizarea.

Ceea ce s-a întîmplat cu reprezentantul unei mari firme americane, D.B.O. Connor, este semnificativ. Auzind despre metodele noi de foraj folosite în Baškiria, și-a manifestat neîncrederea cu privire la randamentul dat de turboburele sovietice; n-a avut încredere nici în descrierea lor tehnică și a venit personal în Baškiria spre a se convinge la fața locului de calitățile mașinii. Urmarea: a cerut licența pentru dreptul de a le produce în S.U.A.

Azi, grandiosul plan al construirii desfășurate a comunismului în U.R.S.S. aduce un nou avînt și în viața poporului baškir. Septenalul sovietic prevede ca „extractia de petrol să ajungă în 1965 la 230 - 240 milioane tone, adică să fie sporită de peste 2 ori față de 1958”.

Pentru îndeplinirea înainte de termen a planului pe 1959, petroliștii din Baškiria au lansat o chemare la întrecere către toți petroliștii din Uniunea Sovietică. Angajamentul petroliștilor baškiri de a da patriei peste plan 150 mii tone petrol, coincide cu aniversarea a 40 de ani a Republicii Sovietice Socialiste Autonome Baškire, care se sărbătorește zilele acestea.

N. TENȚEA

Montarea unui uriaș rezervor de benzină la rafinăria din Tuimaza.

Sondă cu două guri. Este folosită azi pe larg în industria petroliferă din Baškiria pentru debitul mare de petrol pe care-l asigură.

P.A.L. a stîrnit admirația

— Insemnări de la o expoziție de mobilă —

Vă amintiți? Nu venise încă iarna și publicasem un reportaj intitulat „Ninge cu fulgi de... lemn“. Reportajul n-avea, însă, legătură cu anotimpul, ci cu o tînră și foarte modernă întreprindere; prima fabrică românească de plăci aglomerate.

În toamnă, cînd fabrica era încă în rodaj, directorul, muncitorii și inginerii ei au făcut o fîgăduială:

— Cînd va ninge cu adevărat, vor fi gata și primele mobile din plăci aglomerate. Sufragerii și dormitoare confecționate din salcie și plop — esențe lemnoase cărora pînă acum nu li se găsise o întrebuintare practică.

Fîgăduiala a fost respectată. Și de către specialiștii din Brăila, care au livrat la timp plăci aglomerate principalelor fabrici de mobilă și de către acestea din urmă, care au și executat primele serii de produse.

...În București a fost deschisă prima expoziție de mobilă fabricată din plăci aglomerate din lemn. Cele trei etaje ale întreprinderii de prezentare și desfășurare a mobilei, din Calea Victoriei 21, găzduiesc acum o serie întreagă de dormitoare și sufragerii P.A.L. cum li se spune, pe scurt, plăcilor aglomerate.

— E din stejar, șifonierul? — întrebă un vizitator al expoziției.

— Nu!

— Atunci, poate-i din nuc?

— Nici. E din salcie, tovarășe. Din salcie! Iar celălalt din plop! — îi răspunde funcționarul.

— Mobilă fină din salcie și plop? — se miră omul.

Intr-adevăr, e uimitor. Mobila aceasta care se prezintă atât de elegantă și atât de solidă, care se ia la întrecere chiar cu pie-

sele clasice din „esențe tari“, s-a născut dintr-un lemn care, înainte era bun doar de pus pe foc. Un lemn care crește la nesfîrșit în lunca Dunării.

Dar pentru ca salcia sau plopul să devină P.A.L. a fost necesară o fabrică de plăci aglomerate cum nu sînt multe în Europa. O întreprindere care constituie un exemplu în materie de prelucrare complexă a lemnului.

...Primele mobile din P.A.L. s-au născut la „Simo Geza“ — Tg. Mureș, la I.P.R.O.F.I.L. — București și la I.P.R.O.F.I.L. — Ploiești. Am poposit la ultimul „Iprofil“.

Aici lucrează mobilă, de peste 40 de ani, bătrînul meșter Traian Grigorescu. Are un palmares bogat: sute de garderobe, sute de șifoniere, sute de paturi. Competența sa în materie de mobilă e, deci, indiscutabilă.

— Ce-i mai solid, panelul sau P.A.L.-ul? — îl întreb.

Meșterul nici nu mai face comparație. Imi răspunde simplu:

— Cine a zis că P.A.L.-ul e tare ca oțelul, n-a greșit.

— Deci e rezistent... Și alte calități?

— P.A.L.-ul e perfect omogen. Plăcile aglomerate n-au nici cea mai mică ondulație. Acesta-i avantajul cel mai mare al unui material pentru „mobilă de lux“!

În curînd, mobila P.A.L. pe care o vedeți în expoziția din Calea Victoriei, va fi fabricată în serii mari și pusă în vânzare la prețuri avantajoase. Sute și sute de apartamente se vor mobilă în acest an cu mobilă P.A.L. Salcia și plopul au fost innobilăți...

F. URSEANU

Fotografiile autorului

Din plăci aglomerate din așchii de lemn a fost fabricat acest dormitor — produs al fabricii de mobilă „Simo Geza“ din Tg. Mureș.

DIN TOATĂ LUMEA

BOGĂȚIILE DEȘERTULUI

Sahara a încetat de mult să mai fie doar un deșert de nisip și dune mișcătoare. Această regiune întinsă a globului s-a dovedit a fi o comoară imensă prin bogățiile pe care le ascunde în subsolul său. Un fapt edificator este descoperirea recentă a unei mari pungi de petrol, în apropierea localității Edryele. Petrolul din acest zăcămint este atât de pur, încît, trecut printr-un simplu filtru, poate intra direct în carburatoarele motoarelor Diesel. Date fiind bogățiile de acest fel, este lesne de înțeles interesul pe care-l prezintă Sahara atât pentru colonialiștii francezi, cît și pentru concurenții lor americani; lesne de înțeles, deci, motivele pentru care marea finanță franceză nu vrea să renunțe la coloniile din Africa, iar imperialismul american își intensifică încercările de penetrație în aceste colonii, în dauna „partenerului“ său francez.

CÎND NU AI CE FACE CU BANII

Ca să apară cît mai extravagant, un milionar japonez se plimba pe străzile Tokio-ului într-un automobil al cărui radiator are forma unui cap de elefant, cu trompa și colții respectivi. Se zice că automobilul e garat într-o cușcă și că milionarul doarme în cămașa de forță. Cușca e de fabricație japoneză; mașina și cămașa de forță, nu se știe exact. Extravaganța idee este, însă, în mod sigur, un produs american...

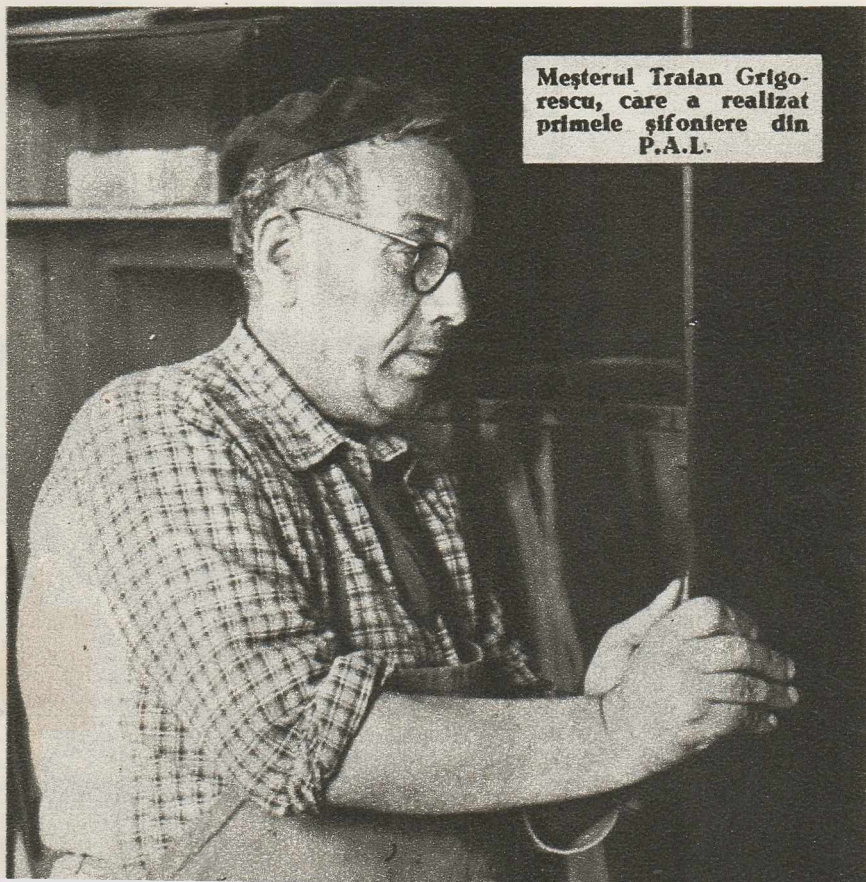
PASAGERI CLANDESTINI

Cu cîțiva ani în urmă revista franceză „La médecine aéronautique“ infățișa cazul unui șoarece, care fusese descoperit într-un avion de transport intercontinental și care totalizase peste trei sute de ore de zbor înainte de a fi capturat. Și poate că ciudatul pasager clandestin ar fi continuat să zboare, dacă nu s-ar fi apucat să roadă firele instalațiilor de bord și prin aceasta să alarmeze echipajul cu prezența lui periculoasă.

Aceeași revistă, ocupîndu-se de asemenea de întâmplări, mai releva și descoperirea într-un avion a unui cuib de pasăre cu un ou în el. Era vorba de o pasăre rară, *sturneposter contra*, originară din Malaezia. Și e interesant că oul acesteia este atât de rar, încît Muzeul zoologic din Paris a fost fericit cînd i-a descoperit gata adus de un avion, care nici măcar nu fusese trimis să-l caute.

Dar, iată că o revistă de specialitate din Anglia, reluînd tema pasagerilor clandestini ai avioanelor, povestește o întâmplare recent petrecută în India.

În timp ce zburau de la Madras la Colombo, între India și Ceylon, pasagerii unui avion au văzut cu groază cum printre scaunele lor se tîrîște un șarpe cobra, adică una dintre cele mai veninoase reptile. Cum pe bord nu se afla nici un imblînzitor de șerpi și cum avionul plutea în momentul acela exact deasupra oceanului, pasagerii au fost nevoiți să rămînă nemîșcați la locurile lor și să suporte prezența reptilei pînă la aerodromul din Colombo. Șarpele însă, se pare că nu i-a plăcut prea mult călătoria cu avionul căci, imediat ce s-a deschis ușa, a fost primul care a zbughîl-o afară, lăsînd în urma lui suspinul general de ușurare al pasagerilor, care pînă la urmă, ca recunoștință că nu li s-a întîmplat nimic, tot ei au intervenit la cei de pe aerodrom să nu-l omoare ci să-l lase să se depărteze spre junglă.

Meșterul Traian Grigorescu, care a realizat primele șifoniere din P.A.L.

În apropierea graniței — zeci de corturi ale refugiaților algerieni, în special femei și copii, care au fugit din cauza bestialităților la care se dedau trupele de „paras”.

GRANIȚA ÎNSÎNGERATĂ

de I. CIOARĂ

ra într-o obișnuită zi de târg. Aglomerație în bazar, forțată pe străzi. La școală, așezați cuminiți în băncile lor, copiii ascultau atenți cuvintele dascălului care, poate, le vorbea despre

pta pe care poporul tunisian dus-o pentru cîștigarea independenței țării — a cărei aniversare aveau s-o sărbătorească curând, pentru a doua oară. Deodată, însă, zumzetul mulțunii din bazar și lecția dascălului fură întrerupte de uruitul toarelor unor teribile păsări

de oțel. Urmară explozii, țipete de groază, gemete.

76 de oameni care-și văzuseră liniștiți de treburile lor — bărbați și femei, bătrini și copii — au fost uciși bestial la Sakiet Sidi Yussef de criminalul bombardament al avioanelor franceze în acea zi de februarie 1958.

ZONA MORȚII

Singeroasa crimă de la Sakiet Sidi Yussef n-a fost decît prima acțiune dintr-un șir, care mai continuă și azi. A fost primul — nu și ultimul — atentat grav al Franței la suveranitatea și inde-

pendența Tunisiei, pe care „conșimțise” să le acorde în martie 1956. Zona de frontieră tunisiano-algeriană a devenit o adevărată zonă a morții. Fără număr sînt bombardamentele teroriste ale aviației franceze, bombardamentele de artilerie, incursiunile blindatelor și ale trupelor franceze care se dedau la acte teroriste — jafuri, percheziții, răpiri ale locuitorilor pașnici. Trupele colonialiștilor francezi au creat aci o „zonă a pămîntului pîrjolit”, pentru intimidarea poporului tunisian, care se solidarizează cu lupta patrioților algerieni și pe ai cărui teritoriu se refugiază algerienii alungați de bestialitatea trupelor franceze de „paras”. Astfel se realizează „afirmarea forței franceze” pe care zierele reacționa-

re din Franța o socotesc absolut necesară pentru menținerea „prezenței franceze” în Africa de Nord.

„A DOUĂSPREZECEA RASĂ”

Un avocat italian povestea că, fiind la o vînătoare cu un mare latifundiar francez din Capo Bon (Tunisia), într-o zi, cînd vînătorii se aflau într-un repaos, a vrut să dea unuia dintre gonacii tunisieni un sandviș. Dar în momentul în care avocatul a oferit tunisianului sandvișul, moșierul l-a lovit peste mină, spunîndu-i: „Mai întîi mîncăm noi, apoi vom dormi puțin în pădure și, cînd ne vom deștepta, vom da de mîncare ctinilor. Ceea ce vor lăsa ctinii, va fi mai mult decît suficient pentru a potoli foamea acestor păduchiosi”.

De asemenea considerație se bucură tunisienii în ochii colonialiștilor care se pretind „civilizați” și... „civilizatori”...

Iată cum arată și o altă „justificare” a barbariilor pe care le comit trupele colonialiste în Africa de Nord:

După una din acțiunile criminale întreprinse împotriva populației tunisiene din zona de frontieră, colonelul francez Monnot,

În „zona pămîntului pîrjolit”. Trupelor franceze nu le ajung, pe semne, victimele făente în cursul raidurilor asupra localităților pașnice tunisiene. Cu ajutorul citorva băștinași aserviți lor, colonialiștii au instalat și o rețea de sîrmă ghimpată prin care trece curentul electric. Oamenii sau vitele de muncă ce se vor atinge de ea, vor cădea pe loc...

Un om s-a sa

Crima colonialistă comisă de avioane franceze împotriva pașnicului sat Sakiet Sidi Yussef nu o vor uita niciodată tunisienele. Fotografiiile acestea constituie documente zguduitoare: 1) un fotoreporter al revistei vestgermane „Der Stern”, aflat la granița algeriano-tunisiană, a surprins pe peliculă momentul barbarului bombardament. 2) Copii uciși, în băncile lor de școală.

Uriașă demonstrație a populației tunisiene împotriva coloniștilor francezi.

sosit la fața locului, răspunde ziaristilor prezenți, cinic și de loc impresionat de isprăvile „vi-tejești” ale ostașilor săi: „arabii constituie cea de-a douăsprezecea rasă, după broaște!”

Pentru ca lucrurile să fie și mai clare, generalul Blanc, inspector general al armatei franceze, se exprimă astfel despre Tunisia, (stat a cărui independență a fost recunoscută de Franța) și despre primul ministru tunislian: „In Tunisia nu există o problemă... Noi putem să-l băgăm în 24 de ore pe Burghiba (premierul tunislian—n.r.) la închisoare... Putem ocupa Tunisia într-o singură zi. Aceasta trebuia de mult făcută...”

Iată, deci, principiile reale ale actualei politici a colonialiștilor francezi față de Tunisia și, în general, față de țările Africii de Nord — principii ce-și găsesc expresia cinică în crimele de la granița insingerată dintre Tunisia și Algeria.

OPERAȚIUNEA „MAGENTA”

Relațiilor și așa extrem de încordate dintre Tunisia și Franța, ca urmare a incursiunilor criminale ale trupelor franceze la frontiera tunisiană, le-a pus capac descoperirea unei rețele de spionaj ale cărei fire duceau la... etajul III al ambasadei franceze din Tunis. Rețeaua de spionaj „Magenta” era formată din mă-

mulți tehnicieni francezi care lucrau la P.T.T. din Tunis și interceptau și înregistrau convorbirile guvernului tunislian, ale oamenilor politici tunisieni și chiar ale unor ambasade străine din Tunis — transmițându-le apoi ambasadei franceze.

Descoperirea rețelei de spionaj a produs o adâncă indignare în Tunisia și a avut consecințe mai grave chiar decât s-ar fi așteptat cercurile oficiale franceze. Tunisienii au cerut evacuarea completă a trupelor franceze de pe teritoriul Tunisiei, inclusiv a bazei militare de la Bizerta.

„Dacă guvernul francez se încapățânează — scrie ziarul tunislian „As Sabah” — noi sintem gata, în ceea ce ne privește, să ne întoarcem la baricade și să facem mobilizare generală populară pentru a-i face pe francezi să evacueze Bizerta și pentru a zădărnici comploturile lor împotriva securității și suveranității noastre”. Nu numai atât. Poporul tunislian cere acum guvernului francez — cu și mai multă hotărâre — să pună capăt războiului algerian, ale cărui flăcări se întind și asupra teritoriului tunislian.

Atita vreme cât la granița dintre Tunisia și Algeria vor continua masacrele franceze, nici eroicii luptători algerieni și nici poporul tunislian, care și-a smuls cu jertfe independența, nu vor înceta lupta comună împotriva dușmanilor colonialiști.

entru poeți, definițiile economiei concrete se transformă în muze ispititoare. Bunăoară, rentabilitatea, încapută în inima unui poet devine o suită epică, ce merge din gură în gură, vestind mulțimii un cîntec în care eroii pozitivi nu au pete în producție. Pentru un filozof, noțiunea rentabilității e emițătoarea tezei că raiul nu-i în ceruri, ci sub picioarele noastre, aci pe pămînt. Pentru un economist, e o problemă cu multe bătăi de cap.

Dar pentru un inginer șef de la un gostat, bunăoară, știți ce înseamnă rentabilitatea? Cum? Aud? Producții de cereale, de lapte, de carne etc., etc. peste cifra planificării? Perfect. Și cine aduce aceste sporuri? Păi, dumneaei, rentabilitatea. Iarăși mă încolțiiți cu întrebările? Cine e motorul rentabilității? Răspunsul e simplu: motorul rentabilității e... Marea Neagră. De ce zîmbiți? De ce faceți ironii? În definitiv, în descoperirea acestei binecuvîntări economice, n-am nici un merit. Felicități-l, dacă se cade, pentru această „axiomă” economică pe tovarășul Alexei Tentiu, inginer șef la Gospodăria Agricolă de Stat din Topraisar, raionul Negru Vodă. După cite am aflat, numai dumnealui e în măsură să explice de ce Marea Neagră e... motorul rentabilității.

Pentru ca să înțelegeți mai bine acest lucru, ascultați un colocviu telefonic între Alexei Tentiu, reprezentant al conducerii gostatului din Topraisar și colegul său, inginer Vitalie Că-răușu, reprezentant al conducerii gostatului din Agigea (tot raionul Negru Vodă). Discuția e telefonică, iar dv. aveți tot dreptul s-o ascultați. Eu nu intru pe fir decât acolo unde e pericol să se înnoade.

— Alo, gostatul Agigea? Să trăiești, Vitalie! Aici Topraisarul, Alexei. Ei, ce faci dom'le? Vii să-ți dau porceii? Ce mă-ncurci?

— Viu colega, viu. Scutește-mă doar trei zile, că sînt copleșit de treburi.

— Ce să te scutesc? Ori vîi după porcei, ori...

— Mă Alexei, de ce ești așa de vijelios?

— De aia.

— Cine te-a supărat, măi flăcăule?

— Dumneaei.

— Nevasta?

— Nu.

— Păi te știu om serios... ce, îți fuge inima după vreo fustă străină?

— Vorbești prostii, măi frate.

— Atunci care dumneaei te-a supărat?

— Cea pe care am așteptat-o tot anul și n-a venit la gostatul din Topraisar. Și la tine, la Agigea, a venit. În multe gostaturi a venit.

— Care-i aia, mă?

— Rentabilitatea...

— Bată-te să te bată, măi Alexei!... Păi de ce n-ai chemat-o? Dar chiar, nici nu te-am

întrebat. Cum ai ieșit pe

— Prost, dom'le.

— Cît beneficiu ai avut nifecat?

— 1.500.000 lei.

— Și cît ți-a ieșit?

— 300.000 lei... pierderi.

— Stai, dom'le, nu mă curca. Eu știu că Topraisar depășit planul la livrările de ne, la lină. Atunci cum dracu?

— Perfect, nene. Trebuie livrăm 30 tone de carne și livrat 47 tone. Trebuia să vrăm 5.110 kg lină și am livrat 6.909 kg. Trebuia ca fiecare să dea 2.200 litri lapte și dat 2.320.

— Atunci cum naiba a reușit Topraisarul 300.000 lei... pierderi?

— Măi Vitalie, parcă ai mînă în gostat de două zile. Tu ști că gostaturile trebuie să mari producătoare de cereale la cereale, în '58 am frînt-o, frate. Tu, la Agigea cît griu ai avut planificat?

— 1.551.000 kg.

— Și cît ai scos?

— 1.565.000 kg. Dar tu, la Topraisar, e o poveste cu cerealele.

— Lasă poveștile, dom'le griu ai scos?

— Cu 213.000 kg sub planificare.

— Cînd l-ai semănat, măi...

— ... către crăciun.

— Ei, păi vezi... Dar ai cel puțin asolament?

— Ba. La Topraisar s-a semănat, griu după griu, trei ani rînd.

— Rău, mă, rău... Dar pe ai ieșit mai bine la porci?

— Al dracului ești, mă! o sucești, cum o întorci, to funie în casa spinzuratului bești. Dar voi cum stați la porci?

— Cu ce?

— Cu porumbul.

— Strașnic. Planificat 1.782.000 kg, realizat 2.105.000 kg. Dar Topraisarul?

— Nu mă-ntreba. Planificat 4.200.000 kg, realizat 1.737.000 kg.

— N-ai avut arătură aceluia de toamnă pentru porumb?

— Nu.

— Atunci de ce te plîngi la Agigea? Griul l-ai pus la crăciun, arătură adîncă de toamnă pe porumb n-ai avut... vezi, colega?

— Lasă, măi frate, că la Topraisar n-a picat nici o picătură de ploaie.

— Nici la Agigea.

— O fi, dar gostatul din Agigea a fost protejat.

— De cine?

— Ei, te faci că nu știți?!

— De Marea Neagră.

— Colega, să mor de porci. Tu vorbești în parabolă.

— Lasă, nene că de-aș fi și eu marea lingă mine, n-aș fi păgubit. Cel puțin la porci.

— Păi din mare se culege te, nu porumb, Alexei.

— Lasă, că știu eu ce știu.

— Ce știi?

— Agigea e lingă mare.

— Și?

— Păi cînd e secetă, vîi răcoros și binecuvîntat al...

...vârat pe Marea Neagră..

de G. MINIȘAN

— Ce peste holdele de la Agigea le înviorează.

— Și peste holdele de la Topraisar nu trece?

— Nu.

— De ce? Că doar Topraisarul în același raion, ca și Agigea, Negru Vodă.

— Da, dar e oleacă mai departe de țărnuțul mării.

— Și tu crezi că gostatul are născut cu Marea Neagră ca să trimită vânturile numai asupra lui?

— Lasă, măi frate, aveți noroc marea, ce mai atîta vorbă.

— Dom'le, ești fenomenal. Păi o cerere de mutare a mării imediată vecinătate a gostatului tău.

Pentru marele deziderat al ginerului de la Topraisar înăi pe fir, pentru un moment, bsemnatul:

Mare Neagră, Mare Neagră. Nouă nu ne ești prea dragă.

Că nu dai răcoarea-n dar

Holdelor din Topraisar.

Vîntul tău la noi nu bate

Pentru rentabilitate

Și de-aceia te-am ruga:

Mută-ți, mare, matca ta

Către noi, tot mai aproape

S-avem rentabilitate.

Am terminat. Ascultați acum în continuare discuția dintre cei doi ingineri.

— Lasă glumele, Vitalie... Spune-mi mai bine ce-ai făcut pentru rentabilitate.

— Așa-mi plăci, colegă. Acum ai înțelepciunea lui Solomon din scriptură... Hai să-ți spun. La grâu, am planificat un preț de cost de 0,56 lei per kg.

— Și?

— Ai răbdare. Am organizat serios munca, am aplicat agro-

tehnica și am recoltat grîul cu un preț de cost de numai 0,48 lei.

— Deci cu 8 bani per kg mai puțin față de prețul de cost planificat.

— Exact.

— Și?

— Păi aicea-i cheia, dom'le.

Cei 8 bănuți economisiți la prețul de cost de la grâu ne-au adus o economie de 125.000 lei.

— Frumos, nimic de zis. Zi-i mai departe. Din ce ai mai șos rentabilitate?

— Din multe.

— Concret.

— Din paie, de exemplu.

— Vezi-ți de treabă...

— Din paie, dom'le. Zău. Am trimis paie pentru export. Ne-au adus 170.000 lei.

— Ingerul șef de la Topraisar stă pe gânduri. Dar deodată are

un moment de înălțare sufletească:

— Agigeo, Agigeo! M-ai lăsat de căruță în '58, dar în anul ăsta nu mă mai las. Te bat la beneficii. Am făcut arătură a-dîncă de toamnă, la mama ei. Am îngrășat pămîntul ca untul. Că doar n-o să-și facă Topraisarul tradiție la nerentabilitate.

— Te pomenesti c-ai aranjat ceva și cu... Marea Neagră.

— Lasă poveștile, dom'le. Vi-no, să-ți dau purceii. Am plecat. Îl chema rentabilitatea.

P. S. De fapt, discuția telefonică între cei doi ingineri de la cele două G.A.S.-uri n-a avut loc. Autorul reportajului și-a închipuit o asemenea discuție, bizuindu-se pe datele culese de la Trustul Regional Gostat și pe informațiile date de cele două gospodării.

LA G.A.S. AGIGEA

Tudora Legănescu, în brațe cu „Cocuța”, cea mai tinăra vițelușă, din rasa roșie a gospodăriei.

← Printre celelalte construcții noi din gospodărie, se află și această modernă și încăpătoare magazie de cereale.

Ultimele tractoare părăsesc sediul gospodăriei. A început marea campanie de primăvară.

Fotografii de E. DASCĂLU

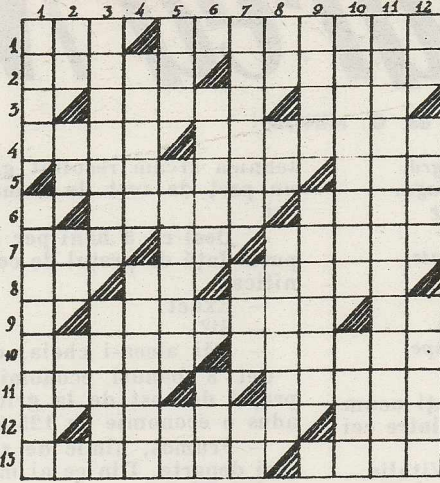

Cuvinte încrucisate

CASĂ, ACASĂ...

ORIZONTAL: 1) Boltă — Me-naj. 2) A casa — Cum este cel mai bătrîn din casă. 3) Material de construcție ce poate fi găsit uneori și... în ochi — Pentru orice casă există unul de proprietate. 4) Turn — Acasă, dar la vecini. 5) Construcție caracteristică pentru peisajul oferit de orașele arabe — Cerb nordic. 6) Așezare rurală cu un număr mic de case — Onomatopeea papucilor cînd mergi prin casă. 7) Emilia, acasă — Le poartă fețele în casele de prin sate — Felin. 8) Suprafață — Capitalul frontispiciului — A vopsi cu luciu. 9) Beci — Net! 10) În curtea casei — Obrazul casei (pl.). 11) Pentru măturat în jurul casei — Platou. 12) Antonimul lui a construi — A pregăti pămîntul. 13) A înfăptui — Mijloc.

VERTICAL: 1) Cat — Indică locul. 2) Literă slavonă — Unitate de măsură — Unsoare — Literă grecească. 3) Colț de gazetă — A da cu fard. 4) Plantă agățătoare — Cupțor, dar nu din casă. 5) Îi duce acasă pe sătean — Pe culerul din casă — Reuni! 6) Alt antonim la a construi — Îți poartă numele. 7) Formă de triunghi — Fleac — Pe mine. 8) Nea! — A cut! — Construcție coborîtă sub nivelul tehnic. 9) Venit (od.) — A oferi mult. 10) Măncare (fig.) — Procesiune.

11) Unitate comercială sau industrială. 12) Petei — Virf în Rodna — Terasă.

POȘTA REDACȚIEI

C.V. — PITEȘTI: Printre lucrările trimise se găsec versuri care mărturisesc talent. Continu-ați, însă cu mai multă exigență. În privința nedreptății ce vi s-a făcut, scrieți-ne mai pe larg.

KOTZBACHER ERICH — O N E Ș T I: Nu e păcat de aita trudă irosită? Fără îndoială că în cele 450 de versuri ale poemului descoperi imagini care surprind prin frumusețea lor. Dar s-o spunem sincer: poemul e întîrziat și... prea se inspiră din „Lucașărul” lui Eminescu. Cu mijloacele artistice de care, fără îndoială, dispuneți, încercați să ogîndiți în versuri viața nouă a poporului nostru. Cîte surse de inspirație nu v-ar putea oferi, de pildă, Onești! de azi!

De vorbă cu medicul

SCARLATINA

Scarlatina este o boală infecțioasă și contagioasă care se datorește unui microb numit streptococ hemolitic. Sursa de infecție este omul bolnav sau convalescent de scarlatină și chiar purtătorii sănătoși de microbi.

Microbii se răspîndesc prin tuse, strănut, picături de salivă prin eliminarea secrețiilor buco-faringiene — infectînd a erul obiectele, lenjeria, alimentel din apropierea bolnavului. De aci, microbii pătrund în gură și în nasul celor care se află în preajma bolnavului, putînd astfel să-lm bolnăvească. Streptococul hemolitic este rezistent în natură putînd trăi în camera bolnavului. De aceea este neapărat necesar să dezinfecția tuturor obiectelor din această cameră, precum și a camerei însăși. Vîrstă pre-dispusă la scarlatină este cea între 2-12 ani; primejdia de îmbolnăvire devine din ce în ce mai rară cu cît omul înaintea în vîrstă.

De la pătrunderea microbului în organism și pînă la apariția primelor semne de boală trec cam 1-14 zile. În acest rîstîm se poate întîmpla uneori ca boala să nu poată fi recunoscută cîtăre. Cel în cauză se plîng, de obicei, de dureri de cap.

Boala începe brusc, cu o temperatură între 39-41 de grade precedată de frisoane. Bolnavul pot fi agitați, fără putere, varsă au dureri în picioare și mîinjenă sau dureri la înghițit care se face anevoios. Cîteodă vorbirea devine nazală. Linba prezintă în cursul scarlatinei diferite aspecte. În prima zi, este albă, cu virful și margini rîșii. În ziua a 2-3-a, rosea se întinde spre mijlocul limbii pentru ca în ziua a 5-a ea să f completez roșie — smeurie. La a 8-a, a 9-a zi de boală, limba începe să-și recapete aspect normal.

La adulți aceasta se întîmplă cam în a 12-14-a zi. După pînă la 36 de ore de la început bolii, apare erupția. Mai în pe fața anterioară a gîtului, torace, abdomen și apoi membre. Pielea pare unificolozată, parcă ar fi vopsită roșu.

Există cazuri ușoare de scarlatină în care toate semnele descrise mai sus sînt foarte discretarea generală fiind foarte bun și bolnavul purtîndu-și boala în picioare. Aceste cazuri trec multe ori neobservate. Pericol constă în aceea că, acești bolnavi răspîndesc streptococul scarlatin (hemolitic), fără ca nimeni să știe și să se ferească.

Orice caz de scarlatină trebuie declarat, obligatoriu, organelor sanitare pentru ca bolnavul fie izolat imediat într-un spital de boli contagioase. Mijloace moderne de tratament — antibiotice — asigură posibilitatea ca după 8 zile de tratament spital (spre deosebire de situația din trecut, cînd această fază dura 12 de zile) starea bolnavului să fie mult ameliorată și el poate fi trimis la domiciliu. El rămîne însă în continuare sub supraveghere medicală încă săptămîni, respectînd întocm indicațiile date de medic.

Acel ce nu se adresează organelor sanitare, evitînd declarația și izolarea bolnavului scarlatină, riscă să agraveze starea acestuia și să-l lase facă complicații ulterioare (reumatism scarlatin, complicații cardio-vasculare, boli rinichiului, complicații nervoase otite medii, sinuzite etc.)

Prima dezinfecție după apariția cazului de boală se face de către o echipă a Sanepidului sau a dispensarului din apropiere. După vindecarea bolnavului este foarte recomandabil să văruiască pereții camerei în care a stat, să se spele dușumele cu leșie fierbinte. Rufole de cor de pat, fața de masă, vor fierbe și spălate, de asemenea cu leșie.

Pentru a ajuta cît mai de t purii bolnavului, pentru prevenirea răspîndirii bolii, trebuie chemat imediat, la apariția primelor semne de boală, medicul de la dispensar sau policlinica.

IMPERMEABILE

- 1) Haină chimonio, cu guler și manșete din catifea sau anti-topă. Buzunarele încrustate sînt întoarse în talie, prelungindu-se în cordonul ce se încheie la spate cu doi nasturi în chip de gaică.
- 2) Taior din ballonseide cu jacheta scurtă, ușor îngustată către talie. Fusta evazată are o cută lată în față, tighelită pe margini. Aceiași tighel marchează gulerul, reverele, buzunarele și manșetele.
- 3) Un model clasic de taior trei sferturi din ballonseide, cu revere mari, încheiat la două rînduri de nasturi.
- 4) Un tîneresc taior raglan cu gulerul degajat de gît; interesantă e linia evazată a jachetei.
- 5) Originală haină cu guler glugă, croit dintr-o bucată. Cupa ce pornește de la rîscroiala minciilor este prinsă în talie prin două bențife ce string haina în cele două părți.
- 6) Pentru zilele ploioase, o jacheta cu glugă în continuarea plăcii.
- 7) Scurtă încheiată cu fermoar. În față, gaica legată lejer, este prinsă cu nasturi de buzunarele tăiate.
- 8) Altă haină impermeabilă, cu guler și manșete din catifea reiată. Cordonul, ce stringe ușor haina în talie, este fixat și croit o dată cu buzunarele.

SFATURI practice

DESPRE GRĂDINILE CU FLORI

„Iubesc foarte mult florile și plantele decorative — scria Stendhal într-una din cărțile sale — dar cînd văd o grădină aranjată fără gust, prefer un maidan cu ciulinii”.

Pentru orice om cu puțină sensibilitate estetică imaginea unui aranjament floral lipsit de gust e mai neplăcută decît cea a unui colț sălbatic și arid al naturii. Și, totuși, sînt destul de mulți acei care sădesc flori la întîmplare pe terenurile din fața casei, pretinzînd că fac grădini pentru desfătarea ochilor. De aceea, fiindcă sîntem la începutul sezonului în care această problemă reintră în actualitate, ne-am gîndit să ne oprim puțin asupra ei.

Din moment ce sîntem hotărîți să avem o grădină, de ce să n-o facem așa ca să placă și altora? Pentru aceasta nu e nevoie nici de vreo cheltuială în plus, nici de cine știe ce muncă oboșitoare. E nevoie numai de un plan după care să pornim plantarea grădinii. Un plan care să fie în armonie cu construcția pe care o locuim și cu vegetația înconjurătoare. Planul acesta va trebui să fie nu mintal, ci așternut pe hîrtie, cu desenul și indicația precisă a fiecărui colțor destinat amenajării. Va trebui să cuprîndă toate datele, de la eventuala nivelare a terenului, pînă la succesiunea soiurilor de flori specifice fiecărui sezon.

Cea mai monotonă imagine a

unei grădini este aceea a plantării cu un singur fel de floră — sau numai cu flori. O grădină, ca să fie într-adevăr plăcută, trebuie să aibă și arbuști decorativi, și iarbă și — dacă se poate — chiar unele ornamente sculpturale.

În cazul cînd terenul din care vrem să facem grădina nu e plat, ci în coastă, cel mai indicat lucru e să-l amenajăm în terase. Aceasta cere, desigur, un efort în plus la săparea și nivelarea terenului dar care se compensează din plin prin rezultatul obținut.

Ce ce privește plantarea florilor, e bine să ne orientăm după ceea ce vedem la începutul fiecărui sezon prin parcurile publice, care sînt întreținute de grădinari specialiști ce cunosc timpul de sădire și dezvoltare a diferitelor specii. De altfel, tot de la acești specialiști putem copia și cîte un model de aranjament al straturilor de flori și al arbuștilor ornamentali. În orice caz, în afara florilor care apar pentru perioade scurte care trebuie să fie înlocuite la epuizare cu altele, putem planta, în afară de iarbă și arbuști, borduri de petunii și chiparoși, care înfloresc permanent din vară pînă toamna tîrziu. Cine a fost vara trecută pe litoral, a putut să constate cît de plăcute la vedere sînt aceste flori, cît de rezistente sînt, și ce parfum plăcut răspîndesc.

JOSIANA

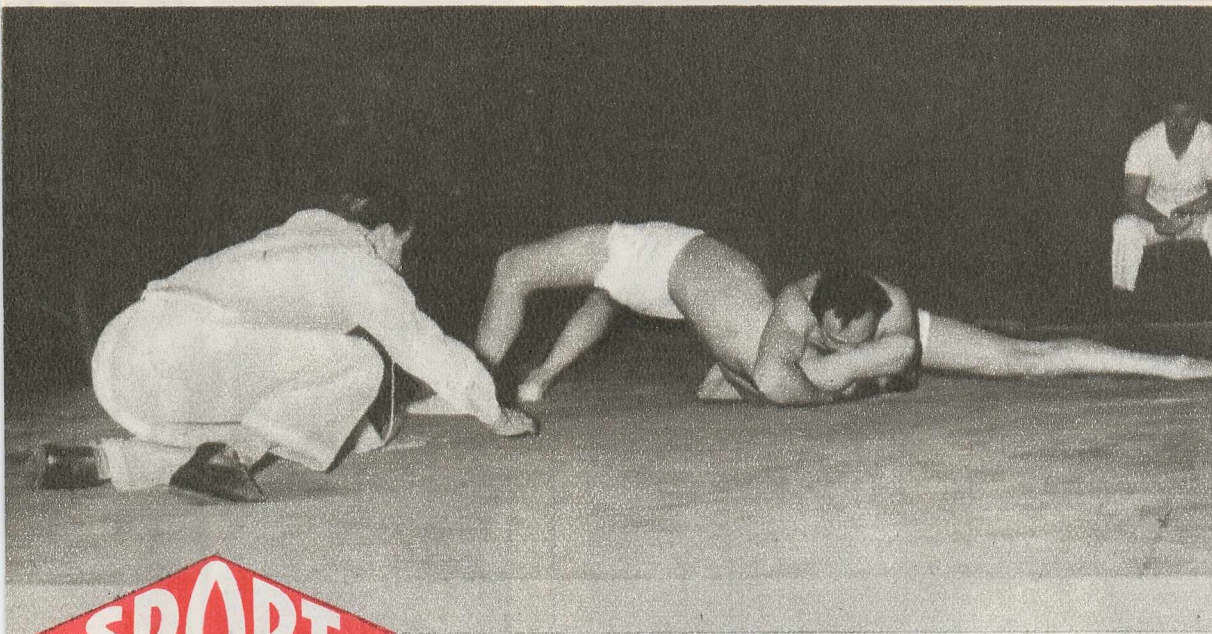
CHIRURGIA ATOMICĂ

Profesorul suedez Lars Leksell a publicat recent amănunțit asupra unei „operații chirurgicale atomice” pe care a realizat-o într-o clinică din Uppsala.

Avînd de făcut o lobotomie, adică o extracție de tumoare de la creier, el a înlocuit bisturiul clasic cu un bombardament de protoni obținuți grație sincrociclotronului Institutului de chimie nucleară din Suedia.

Operația a reușit perfect, dar profesorul Leksell declară că ea este și riscantă și foarte costisitoare deocamdată și că ar trebui să mai treacă între 5 și 10 ani pînă cînd o asemenea metodă ar putea fi generalizată. Aceasta, pe de o parte, pentru observațiile necesare eventualului pericol al radiațiilor în timp, iar pe de altă parte, pentru obținerea unor mijloace de operație mai puțin costisitoare.

ÎN POFIDA PLOII ȘI NINSORII

In sala Dinamo s-a desfășurat duminică dimineață finala pe Captaia în lupte din cadrul Spartachiadelor de iarnă a tineretului. Iată în fotografie doi dintre concurenții disputându-și înfruntarea

ATENȚIE, ORGANIZATORI!

Reuniunea de box disputată sâmbătă trecută în sala I.S.B. a nemulțumit publicul. Motivele: stăba pregătire a boxerilor de la Metalul-M.I.G. pe de o parte—lipsuri în organizare, pe de altă parte. Asupra primei nemulțumiri a publicului nu vom insista în rîndurile de față, pentru că această problemă a fost de mai multe ori discutată; în schimb socotim necesar să ne exprimăm și noi nedumerirea asupra organizării galelor de box în sala I.S.B., total necorespunzătoare.

Publicul prezent la această gală s-a împărțit în trei categorii: norocoșii (cei care au venit din vreme și au ocupat primele locuri), seminorocoșii (cei ce au ocupat locurile din fund și cei ce au stat în picioare) și ghinioniștii (cei ce au avut norocul să nu facă bala de abur din sală, dar în schimb au avut nenorocul de a nu putea viziona gala de box).

Boxerii au intrat într-o singură categorie și au avut de îndurat cu toții:

— lipsa unui ring corespunzător (sîmbătă seara peste scena propriu-zisă s-a instalat ringul, iar pe dusem s-a pus o singură prelată. Cei ce aveau ghinionul să se retragă sau să fie îngreunadit într-unul din colțurile de odihnă aveau toate șansele să dea „noroc” cu podeaua datorită apei care se găsea în cantități suficiente în acele colțuri).
— aerul complet viciat, un serios impediment pentru cei ce luptau pe ring.

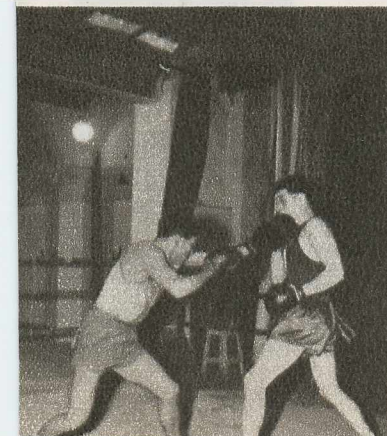
— răcorirea „asigurată” de cîteva trepte și un coridor destul de lung și nefcălzit, la care se putea ajunge coborînd cîteva trepte.

În ciuda acestor neajunsuri, publicul spectator a rezistat cu răbdare pînă la sfîrșitul galei. Ce să-i faci, pastune, rămîne pastune!

Ne punem fireasca întrebare: de ce federația de specialitate permite să se organizeze gale în localuri necorespunzătoare, de ce este desconsiderat spectatorul, acest susținător permanent al sportului nostru pugilistic? El vine din cele mai îndepărtate colțuri ale Capitalei, cu bunăvoință și înțelegere. Și acest lucru ar fi suficient pentru a determina federația de specialitate să fie mai atentă.

Dan BÎRLĂDEANU

V. Szekely reușește să pareze cu succes lovitura trimisă de St. Bogdan. (Fază din gala de box disputată în sala I.S.B. sîmbătă trecută).

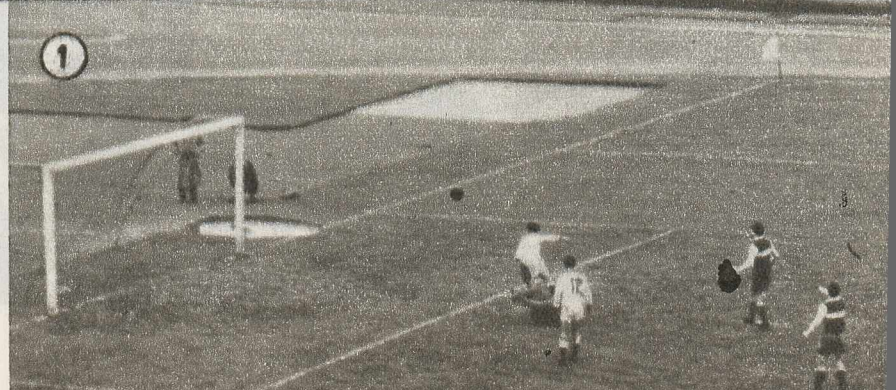
Sîmbătă și duminică a avut loc un concurs de tir dotat cu „Cupa Primaverii” desfășurat pe toate poligoanele din Capitală. Iată un aspect de la întrecerile cu armă sport de pe poligonul „Dinamo”.

1. Meciuul Progresul-Știința Timișoara, prima repriză. După o cură frumoasă, Dinulescu, singur în fața porții goale, ratează o ocazie sigură de gol. Portarul studenților, Enăchescu, părăsise poarta pînă în picioarele lui Dinulescu, dar fără succes. Numai imprecizia lui Dinulescu a făcut ca mingea să devieze.

2. ...Și au fost peste 10.000 de astfel de pasionați în tribunele Stadionului Republicii, care, folosind umbrele sau numai coifuri confecționate ad-hoc din hirtie, au răbdat cu stoicism vitregia naturii...

Fotografii de Dan BÎRLĂDEANU și Romulus SCURTU

Nu de aceleași circumstanțe se pot bucura însă jucătorii C.C.A., care, duminică, s-au situat vizibil sub posibilitățile lor, deși au terminat meciul cu un rezultat egal 2-2 (0-0). N-a lipsit mult, datorită acestui fapt, ca militarii să părăsească înfrînti terenul. Iar Știința-Cluj a dovedit, cu acest prilej, multă combativitate și vervă de joc; a demonstrat din nou că este un adversar destul de dificil pentru C.C.A., dificil chiar atunci cînd echipa militară este gazdă și-și apără culorile pe teren propriu.

Romulus SCURTU

Vizita în U.R.S.S. a unei delegații guvernamentale a Republicii Irak, condusă de dr. Ibrahim Kubba, ministrul Economiei Naționale, s-a încheiat cu semnarea acordului de colaborare economică și tehnică între U. R. S. S. și Republica Irak. Salutând delegația irakiană la recepția de la Kremlin, N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U. R. S. S. a arătat, între altele, că guvernul sovietic nu se îndolește că „poporul irakian iubitor de libertate va învinge toate obstacolele și va îndeplini mărețele sarcini ce stau în fața Republicii Irak”.

Puternice manifestații antiimperialiste, împotriva dictatului monopolurilor americane în țările Americii Latine, au avut loc recent în Bolivia și Columbia. Pe străzile capitalei Boliviei — la Paz — demonstrații au manifestat cu pancarte pe care scria: „Afară cu americani”, „Relații cu U.R.S.S.”.

1

La 21 martie se împlinesc 40 de ani de la revoluția proletară care a proclamat Republica Sovietică Ungară. Fotografiiile de față ilustrează două momente din zilele revoluției: 1) camioane cu muncitori și ostași răsculați pe străzile Budapestei; 2) muncitori și ostași luptă cot la cot pentru apărarea tinerei republici.

La Varșovia, în Sala Congreselor din Palatul Culturii și Științei, și-a început lucrările la 10 martie cel de-al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Unit Polonez. În fotografie: tovarășul W. Gomułka, prim-secretar al C.C. al P.M.U.P., prezentând darea de seamă a C.C. al P.M.U.P.

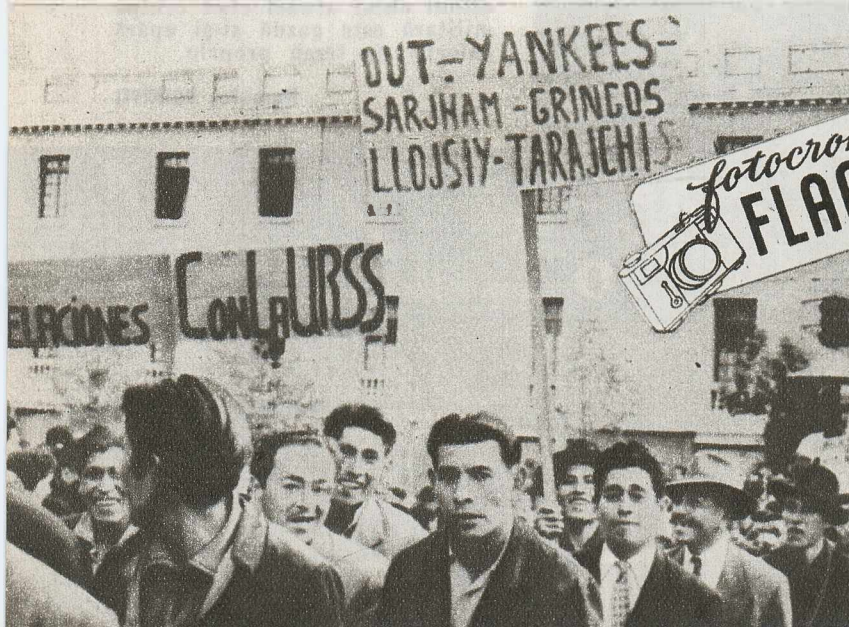
←

În întreaga Germanie occidentală continuă cu vigoare campania împotriva înarmării atomice a R.F.G. Dezaprobind politica guvernului de la Bonn, tot mai mulți cetățeni vest-germeni își ridică glasul în favoarea tratatelor pe baza propunerilor sovietice cu privire la încheierea unui Tratat de pace cu Germania și soluționarea pe cale pașnică a problemei Berlinului. În fotografie: pe străzile orașului Wuppertal cetățenii semnează un memoriu în acest sens adresat Bundestagului (parlamentul din Bonn).

2

ÎN JURUL GLOBULUI

TINERI CARE SUFERĂ TINERI CARE LUPTĂ!

A intrat în tradiție organiza-
ea, în fiecare an, a Săptămî-
ii Mondiale a Tineretului, cu
ncepere din prima zi a primă-
erii. An de an, săptămîna a-
astă dintre 21-28 martie con-
stituie un prilej de trecere în
evistă a unității tineretului din
ntreaga lume, în lupta pentru o
iață mai bună, pentru pace.
Prezentăm în pagina de față
teva imagini reflectînd sufe-
ințele la care e supus tineretul
r orînduirea capitalistă și tot-
dată lupta sa pentru libertate
l un trai mai bun, împotriva
xploatării și asupririi.

1) S.U.A. Împotriva discrimi-
nării rasiale, studenții de la
City College" din New York au
rganizat un marș de protest pe
răzile orașului, cerînd desfiin-
area segregăției în școli și in-
itute de învățămînt superior.

2) ITALIA. În urma unor noi
l masive concedieri de la fa-
rica de aparate optice „Galileo”
în Florența, muncitorii au de-
larat grevă, baricadindu-se în
teliere. În semn de solidaritate
u cei de la „Galileo”, munci-
orii din întreaga Florență au
eclarat grevă generală, organi-
înd o puternică demonstrație
e străzile orașului, la care,
upă cum se vede în fotografie,
u luat parte și numeroși tineri
muncitori.

3) COREEA DE SUD. Sute
sute de mii de tineri și copii
ălesc în cea mai neagră mi-
erie, în cocioabe dărăpănate,
r patrulare militare americane
olindă în permanență, în spe-
al prin cartierele mizere, pen-
u a preîntîmpina orice miș-
re de protest împotriva ace-
ei stări de lucruri.

4) SPANIA. Un local de noap-
din Sevilla. Fete tinere, care
copilăria lor vitregă și-au do-
t poate atît de mult să-și în-
meieze un cămin, sînt slite
și vînd trupul pentru a-și a-
gura traiul de azi pe mâine.
upă unele statistici, Spania are
lăzi procentul cel mai mare
prostitute din Europa.

5) GERMANIA OCCIDEN-
ALA. Sătul de neagra reali-
te din mult trimbițatul „rai”
stgerman, nenumărați tineri
e zilnic granița înspre R.D.
ermană, știînd că aici își vor
tea trăi într-adevăr tinerețea,
fă un grup de tineri trecînd
R.D.G., la punctul Wartha.

6) ALGERIA. În slujba lup-
l pentru cucerirea libertății și
dependenței poporului algerian
a pus toată tinerețea sa și a-
st ostaș al Armatei de elibe-
re națională din Algeria.
otografie: serviciul fotografic al
ontului de Eliberare Națională.

7) ARGENTINA. La recenta
evă generală au participat în
asă zeci de mii de tineri. Fo-
grafia înfățișează o acțiune de
ptă pentru eliberarea greviștil-
arestați la Buenos Aires.

8) FRANȚA. O mare campa-
e desfășoară tineretul studen-
ic din Franța pentru îmbună-
irea condițiilor de trai și de
idiu. În fotografie: o demon-
ație a tineretului studios din
ris.

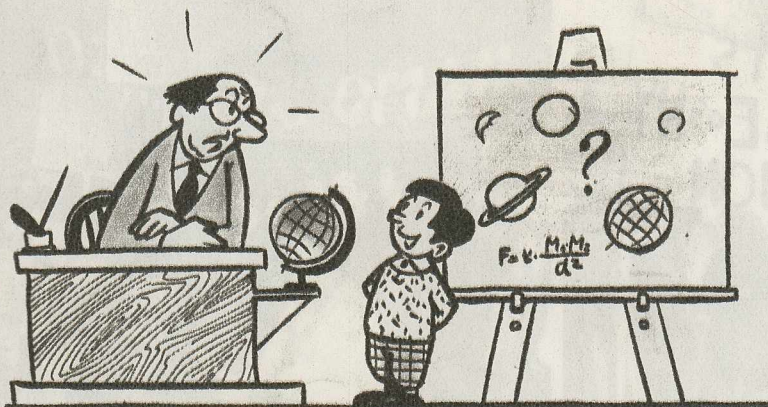

REDACȚIA : BUCUREȘTI Căsuța Postală 3507 of. 33
PIATA ȘCIINTEI Tel.: 17.60.10. Int. 1744

ABONAMENTE: la toate oficiile poștale din țară și la
factorii poștali și difuzorii voluntari
din întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR: 3 luni : 26 lei
6 luni : 52 lei
un an : 104 lei

UMOR

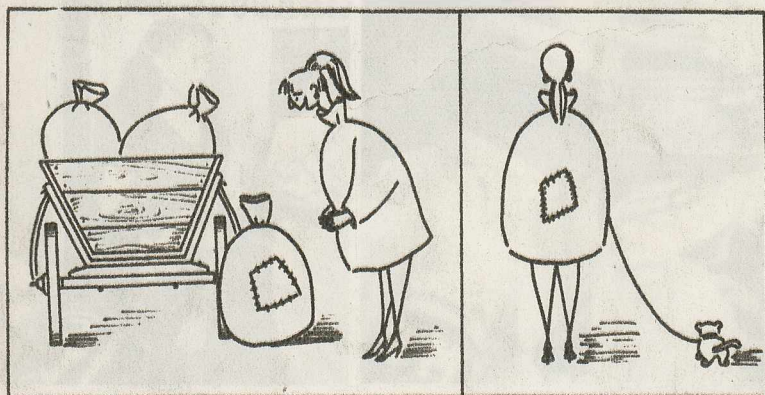
— Bine, dar cine este centrul de atracție?
— ... Racheta sovietică!

Desen de N. ARION

— O să te măritți cu un tip înalt, blond, tânăr și bogat.
— Să vedem ce o să spună actualul meu soț!

Desen de L. DARIAN

— Nostim model!

Desen de L. LIVADARU

— Mamă, ai uitat robinetul deschis!
— Mînca-l-ar mama, ce repede le observă el pe toate.

Desen de G. BADEA

PIESE DE SCHIMB

Pentru că unele întreprinderi nu preiau la timp piesele de schimb contractate, uneori repararea mașinilor agricole întârzie.

— Ascultă, ce ne scrie un S.M.T.: Pentru că de 3 luni ne amînați cu livrarea pieselor comandate, vă trimitem noi o piesă...

Desen de Fred GHENĂDESCU

JUNKERUL:
E inacceptabil:
cu totul contrar
vederilor noastre!

Desen de V. TIMOC

ÎN S.U.A.

— Mutilat de război?
— Nu... de Rock-and-Roll!

Desen de St. MUNTEANU

